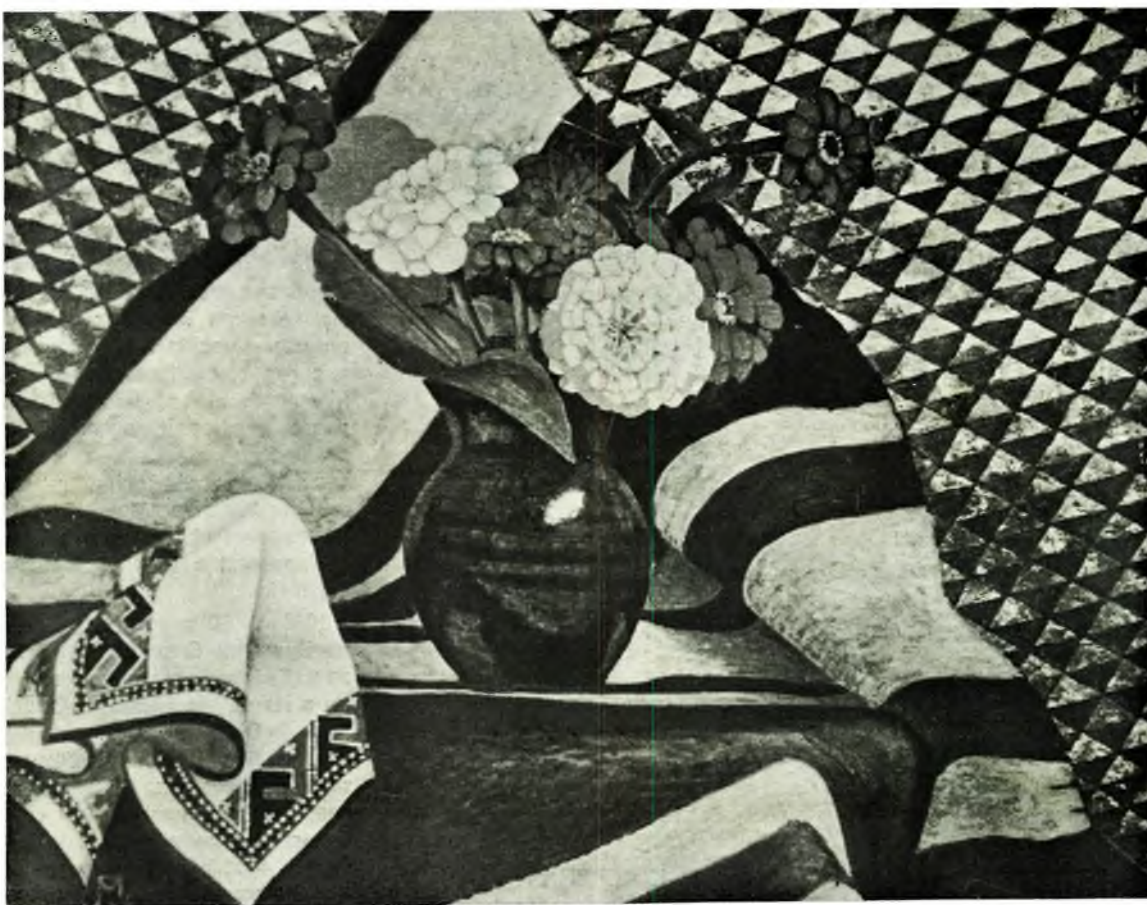

**OUR
LIFE**

**НАШЕ
ЖИТТЯ**

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St. Philadelphia, Pa. 19141

Петро Мегик:

Цинії, темпера

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
Жовтень ч. 9. October 1968

НАШЕ ЖИТТЯ

P. XXV. ЖОВТЕНЬ Ч. 9

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
 Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Рута Галібей, д-р Наталя Ішук, Олена Лотоцька, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
 Піврічна передплата \$2.75
 Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
 Річна передплата в Австралії 4 а. д.
 Річна передплата у Франції 10 н. фр.
 Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
 Річна передплата в Бельгії 150 б. фр.
 В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
 Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Ліна Костенко: *
 Різні форми спротиву
 Н. Даниленко: Молода членка США
 Леся Лисак: Міраж
 Л. Храплива: Бо ми його любимо...
 П. Щуровська: Із думок диригентки По Конвенції США
 Лікарка: Поганий апетит
 І. Кашубинська: Свята в жовтні?
 Товариство „Амнести“
 Двадцятьліття СФУЖО
 О. К.: Дитячий садок у Болтоні
 М. Dushnyk: Vital Issues of GFWC Convention
 Motions of Public Relations Commission
 М. Липецька: Маленький Олесь
 Д. Лагода: Лялині пригоди
 Ю. Мельник: Подорож Христі
 М. Федорович: Наш город — Я татів помічник
 Г. Бойко: Не загублюся — Дощику, припусти!
 М. Струтинська: Який чистий сніг!

На обгортці:

Картина Петра Мегика — „Цинії“, темпера, знаходиться в Музею УВАН у Нью Йорку. Відбитка з журналу „Нотатки з мистецтва“, ч. 2, 1964 р.

OUR LIFE

VOL. XXV. OCTOBER No. 9

Edited by Editorial Board
 Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd.
 Bilborough Estate
 Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
 16a Prospect St.
 Glenroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
 c/c No. 7 887 93 de Paris
 26, rue de Torcy
 Paris 18-e
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Muenchen 27
 Rauchstr. 22

On the Front Page:

P. Mehyk: Flowers, tempera.

На терені США

6. жовтня — Нарада Культ.-Освітньої Комісії США у Філадельфії
6. жовтня — Конференція голов Відділів — Окр. Рада США в Шикаго
6. жовтня — Прогулянка до Музею у Бавнд Бруку та відвідини нового 92 Відділу США — Окр. Рада США в Ньюарку
12. жовтня — Вишивані Вечерниці — 93 Відділ США у Гартфорді
13. жовтня — Окружний З'їзд — Окружна Рада США в Клівленді
13. жовтня — Ювілей 10-ліття — 54 Відділ США у Вілмінгтоні
20. жовтня — Маніфестація Округи в Честері — Окр. Рада США у Філадельфії
26. жовтня — Вишивані Вечерниці — 22 Відділ США в Шикаго
27. жовтня — Окружний З'їзд — Окр. Рада США в Рочестері
3. листопада — Дитяча Маскарада — 29 Відділ США в Шикаго
17. листопада — З'їзд Орг. Референсток — Окр. Рада США у Філадельфії
1. грудня — Окружний З'їзд — Окружна Рада США в Шикаго

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1108 — 860 років тому померла в Києві княжна Євпраксія, дочка київського князя Всеволода. Це трагічна постать в наслідок її трудних життєвих переходів. Замолоду вийшла заміж за багато старшого від себе німецького цісаря Генриха IV. Не всілі привикнути до його важкої вдачі, вона втекла під опіку тосканської княжни Матильди. Переслідувана приклонниками цісаря, вона повернулася в Україну і в 1106 р. постриглася в черниці.

1888 — 80 років тому народилася на Буковині Сидонія Гнідий-Никорович. Дебютувала своїми оповіданнями в Наук. Літ. Віснику і Українській Хаті. В 30-их рр. редагувала журнал „Самостійна Думка Української Матері“ в Чернівцях. Своїми писаннями розбуджувала національну свідомість буковинського жіноцтва.

1918 — 50 років тому померла в Києві Людмила Драгоманова. Відзначалась драматичним талантом, виступаючи замолоду в драматичних гуртках. Одружившись із Михайлом Драгомановом, вона брала участь у громадському житті. При її співпраці був заснований перший притулок для робітничих дітей у Києві.

Ліна Костенко

Я виростала у садах,
де груші достигали теплі,
і курявою лист пропах,
і соковиті пахли стебла.

Я виростала у полях,
де сонця схід — неначе спалах,
де потривожена рілля
опівдні м'яко парувала.

Я виростала у лісах,
де сосни рожевіли станом,
де важко падала роса
на голубі лісні поляни.

Я виростала на Дніпрі,
де височіють сині кручі,
де на ніч ставлять ятери
рибалки — люд небалакучий...

І барви тих далеких літ —
куди б не ділася тепер я,
що б не писала, — як відсвіт,
лежать на білому папері.

Крізь відстані

Крізь відстані
і здичавілі пущі,
крізь непробудні кам'яні пласти,
крізь болота й пустелі загребуші
ідуть машини, коні й поїзди.
Лопата йде у загадки первісні.
Ракета зорі дальні перейма...
З душі у душу —
найкоротша відстань.
Чому ж так часто транспорту нема?

Різні форми спротиву

Цьогорічне літо принесло нам велике напруження. Лібералізація Чехословаччини і насильна окупація країни були для цілого світу великим струсом. Перед тим здавалось, що в цій країні соціалістичного бльоку повіяло свіжішим вітром і доля всміхнеться для української там меншини. Та жорстока машина советського режиму придушила це намагання, дарма, що чеський і словацький народи виявили велику зрілість. І хоч не було збройного спротиву, проте опір, ведений різними засобами, переконав цілий світ про розмір цього насилля.

Чехословаччина межує з Україною. У світовій пресі навіть була згадка про те, що процес лібералізації режиму міг мати відгук в Україні. Тільки це не був відгук, а відрух спротиву, що повстав далеко раніше і має своє коріння у глибині нашого історичного визвольного руху. Бо культурні діячі, що їх змалював у своїй книжці В'ячеслав Чорновіл, чи юристи, що поставили домагання відділення України від СРСР — це борці за визвольну справу, що пішли на отверту боротьбу з режимом. Вони не злякались тюремної кари аж до смертного вироку включно. Отже про відгук не можна тут говорити.

До нього належать також літературні події останнього часу. Роман Олеся Гончара „Собор“ виявив немов у калейдоскопі — тягу до поглиблення світогляду, сполуку з історичним минулим, пошану до мистецьких скарбів народу, дбайливість про їх долю. Все це на тлі дій кількох осіб, яких долі переплітаються у романі. І хоч у книжці немає голосних слів чи декларацій, проте вона насичена спостереженнями з підсоветської дійсності, що багато говорять.

Другою подією літературного світу — це переслідування Ліни Костенко. Поетеса небуденного формату, вона розпочала похід шестидесятників в Україні. З її творів видно виразний бунт проти шаблону, проти стандартного мислення. Хоч вона в найкращому творчому віці, проте в останньому часі мало друкується. Після двох перших заповіджених третя збірка її поезій не вийшла.

Оце спротив України. Не такий голосний і признаний, як Чехословаччини, але по-своєму великий і глибокий. Спрагнено ловимо його підгук, щоб скріпитись його силою і снагою.

З Головної Управи СУА

Наше планування

Програмову референтуру створено при Гол. Управі СУА на XIV. Конвенції у Нью-Йорку у 1965 р. Потреба її відчувалась уже давніше — особливо тоді, коли в організації знайшлися різні хвилі нашої еміграції, що вимагали зрізничування програми. В тій цілі проведено анкету серед членства (1960 р.) і випрацьовано програму для трьох категорій нашого членства. Це завдання провела спеціально вибрана Програмова Комісія у 1963 р. і після того розв'язалась. Але справа програми СУА далі вимагала уваги й опрацювання. Тому в 40-му році існування постановлено створити таку референтуру й першою програмовою референткою СУА обрано п-ні Іванну Рожанковську.

Своє розуміння цього завдання вона з'ясувала на початку каденції. На її думку українське громадське життя не є впорядковане за стислою потребою нашої еміграційної групи. У запалі творення свого середовища організації не розмежували ділянок праці між собою. Через те майже кожна організація опрацьовує якусь частину освітніх чи завдань суспільної опіки, не вичерпуючи всіх можливостей тієї ділянки.

Жіночі організації мають у кожному суспільстві свій питомений засяг праці. У цьому й Союз Українок Америки може знайти своє призначення. Коли зосереджуватиме свої сили у визначеному напрямку й буде виконувати свої завдання за сучасним зразком, тоді стане важливим суспільним чинником і скріпить українське громадське життя.

До здійснення свого завдання програмова референтка приступила вневдовзі — розглядаючи структуру і зміст праці СУА в їх акту-

альній формі. Свої спостереження подала вона на кількох конференціях нашого членства і з'ясувала у Конвенційній Книжці XV. Конвенції СУА.

Вона проаналізувала потреби й недоліки організації під сучасну пору. Основні її ствердження йдуть у кількох напрямках. З-поміж них найважливіші два. Організація не йде по лінії зацікавленень членства і через те не зростає, як можна було б сподіватись. А даліше — організація вповні не сповняє функцій, призначених їй у громаді.

У цих напрямках піде праця програмової ділянки СУА в біжучій каденції. Перебудова програми вже започаткована. Від пізнання і гнучкості нашого проводу залежатиме переміна і поглиблення нашої праці у найближчому часі.

Ухвали Програмової Комсії на XV. Конвенції СУА

Висліди праці минулих років вказують на те, що будова організації є правильна; на будуче треба удосконалювати діяння усіх трьох ступнів організації такими засобами:

1. Випрацювати правильники для поодиноких ділянок, що визначували б точно засяг і компетенцію діяння референтур.

2. Діяння Окружних Рад слід спрямовувати у напрямі активізації всього українського жіноцтва на їх терені, координації праці Відділів і реалізації плянів Гол. Управи при узглядненні місцевих умовин.

3. У праці Відділу цікавитись більше членкою, як людиною, клясифікувати заінтересування і переводити пляни в групах, а спіль-

Увага! Організаційні референтки!

Листопад — це місяць приєднання членок у нашій організації. Підготуйте відповідну кампанію у Вашій місцевості! Встановіть список не-членок з адресами, приготуйте гутірку у Відділі, влаштуйте товариську зустріч, переговоріть особисто з кожною. Листопад — це місяць нового членства!

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТУРА СУА

НАШІ КОНКУРСИ

Вже наближається реченець

Наукового Конкурсу

на

історичну працю

З ФОНДУ ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА
КОВАЛЕВИХ

Темою може бути якийнебудь відтинок історії України з позитивним державницьким наслідженням. Наукове Жюрі у складі проф. Олександр Оглоблин, голова, д-р Григор Лужницький і Дмитро Левчук, члени, провівши оцінку надісланих творів (щонайменше 100 ст. машинопису), признає одну нагороду у висоті 400 дол.

Реченець Конкурсу — 31. грудня 1968 р.

Твори надсилати у 3-ох примірниках на адресу Централі СУА.

КОНКУРС НА ОБРЯДОВУ СЦЕНІЧНУ КАРТИНУ

Вже недалекий реченець нашого Конкурсу на обрядову сценку, що мала б змалювати один із наших обрядів, як Свят-Вечір, Гагілки, Свято Івана Купала, Обжинки чи Андрійський Вечір. Запрошуємо всіх, що цінять наші обряди і знають вимоги сцени, щоб включилися в цей змаг. Раді будемо придбати матеріал для наших хорів і драматичних гуртків. Реченець Конкурсу — 31. грудня 1968.

Обрядові сценки треба надсилати в одному примірнику машинопису на адресу Централі СУА, зазначаючи ім'я автора чи авторки псевдонімом.

ними починами Відділів спововати організацію в Округах.

4. Щоб сповнити призначення української жінки на еміграції, Головна Управа повинна плянувати далеко наперед і класти вагу на великі проекти, що мають вартість для цілої української спільноти.

Іванна Рожанковська, голова
Надія Дзидзан, Софія Крупка,
Надія Попель, Люба Тарновецька,
Валентина Хринівська — члени

Молода членка СУА

(Спроба характеристики)

Впродовж довгих віків нашої історії — ми живемо немов би на кратері невігаслого вулкану, який часто нагадує нам про своє нищівне призначення. Безконечні війни, неволя, імперіяльна політика наших географічних сусідів — розривала країну на криваві ласі шматки. Тут і там усього на кілька декад проблискував промінь відродження і не діждавшись свого повного розквіту — гинув у хаосі жорстоких подій. Але, навіть, ці короткі проблиски ренесансу служили джерелом надхнення для багатьох поколінь.

З другої сторони наш бездержавний стан привів до того, що аз останні 50 років сучасної історії ми витратили гори паперу і багато часу, риючися в минулому, критикуючи всіх українських діячів, вказували на їхні помилки, а зробивши те, самі повторюємо ті самі помилки. Ми ще й досі не толеруємо один одного політично, громадсько, релігійно, ми й далі ділимося на все дрібніші й дрібніші частини.

Дивуватися і зідхати з цієї причини непотрібно, бо сьогодні деякі навіть державні народи перебувають у хаосі незгод і непорозуміння.

Сьогодні нема клаптика України, де б розвивалася вільна думка і наука. Тому зайвим, здається, було б підкреслювати значення еміграції, розкиненої по всіх континентах світу. З історичної перспективи призначення її величезне. Результати нерідко вказують, що вона цього призначення не виправдує. Цим, розуміється, я не маю наміру перекреслити чи знехтувати працю й досягнення еміграції як цілоти, я тільки хочу підкреслити потребу сконсолідувати нашу еміграцію і наші зусилля, бо цього, як ніколи, вимагають сьогоднішні обставини.

Гляньмо в очі нашій молодій жінці, членці СУА. Стараймося збагнути її ментальність, прагнення й ідеї... Виховання дало їй сильні підстави національної приналежності, але Батьківщина за-

лишилася тільки в уяві — тим збагнутим, недосяжним мітом. У глибокій пам'яті зарисовується клаптик рідної землі — але без спеціального означення.

Вона, ця жінка є продуктом двох культур. Матеріально вона хоче всіх „благ“ цієї багатой землі — морально Америка їй не вповні відповідає. Вона тужить за тим духовим ідеалом, що доповнює її, робить повновартною людиною. Ця жінка мусить бути надзвичайно добрим психологом: розуміти своїх батьків і передати своїй дитині в відповідний спосіб знання і любов до цілком невідомої країни.

Сьогодні у нас не може бути повного контакту з Україною й асиміляція просочується в найбільш консервативне середовище. Перша стадія — т. зв. психологічна і їй підлягають усі, молодші і старші: це засвоєння американських уподобань і частинно матеріальних вартостей. Друга стадія вже більш небезпечна, бо структуральна, напр., мішані подружжя. А третя кінцева, ідентифікаційна, тобто визнання себе повним американцем. Від нас самих залежить який буде в нас цей процес асиміляції. Перша стадія може тягнути довгі десятиліття чи навіть століття — при вільному її веденні.

І ось в обличчі такої перспективи ми стоїмо перед проблемою асиміляції нашої молоді і шукаємо засобів затримати її при українстві.

Старші з нас, принаймні думками ще можуть тримати духовий зв'язок із Україною, бо з нею зв'язані їхні спогади, їхня молодість. Що ж може сказати сьогодні про те молода жінка?

Дитиною чи підлітком виїхала з Батьківщини. В її уяві повно страхить, терпіння і переживань. Пізніше скитальщина і табори в Німеччині. Тільки шасливішим із них удалось здобути освіту з українознавства. Потім виїзд за океан і перші кроки на новій землі. Трудні матеріальні умовини нерідко

змушували матір іти до праці, не залишаючи часу на виховання дітей. Школи українознавства невисокого рівня, а часто цілковитий брак їх залишили неабияку прогалину у вихованні цього покоління жінок. Їх дитинство і час дозрівання минає в хаотичному часі пристосування до нових обставин. Тут вперше вони зустрілися з новим способом життя, побуту й культури.

Європейська культура, до якої зараховуємо й нашу, основана на історичному минулому, плає культ традицій — у протилежності до американської експансивної, мінливої, досягнення якої вимірюються матеріальним успіхом. Люди української культури чуттєві, емоційні, зближені до природи — життєві осяги вимірюють духовими надбаннями людини. Синтезою цих двох культур, на думку д-ра Богдана Цимбалістого, стане нове покоління, матерями якого є сьогоднішні молоді жінки. Воно дасть нашому суспільству найбільш вартісні індивідуальності. В основу їх ментальності увійдуть найкращі і найздоровіші риси обох впливів.

Однією з негативних рис американської культури на думку філософа Оверстріта є ідеалізація дитинства й юности. Роки психологічного і фізичного дозрівання відсуваються якнайдовше.

В одному нашому Відділі виникла цікава дискусія: кого зарахувати до молодих жінок? Після жвавої дискусії прийшли до висновку, що виразної межі не можна визначити. Це в більшості жінки від 21—35 року життя, враховуючи туди також старших, що мають малих дітей і через те їх сфери зацікавлень збігаються. Жінка, навіть дуже молода, яка є одружена і має свою родину, швидко міняє своє становище з дефензивного на офензивне, тобто з приходом родинної відповідальності, на зміну спонтанного протесту, може часто необгрунтованого чи байдужості — приходиться зрів-

новажена аналіза конкретних проблем у конкретних обставинах.

Кличем прогресивної американської молоді є „роби те, що проповідуєш“. Цей ідеалізм у такій чи іншій формі є властивий і нашим молодим жінкам. Вступаючи в організацію вони шукають там товариської атмосфери, злагоди й виrozumіння. Свій час вони хочуть провести якнайкорисніше, бо мають його обмаль. У наших молодечих Відділах є жінки, що мають по двоє-трое дітей, працюють 20 або 40 годин тижнево, вчаться у вечірніх школах, щоб завершити фахову освіту — і виконують усю хатню працю. Такі випадки заслуговують нашого признання.

Правда, це ще не означає, що ті жінки мають стільки ініціативи, щоб зреалізувати якусь ідею в громадському житті. Але вони хочуть пізнати, розглянути всі можливості, розважити всі „за і проти“. Вони вміють і мусять плянувати наперед, бо того вимагає теперішнє життя. Для організації вони відводять певну частину вільного часу — але ніколи весь свій вільний час, залишаючи решту на розваги, вечірки ітд.

У них є нахил до самодисципліни — та не оправдують „гуртової дисципліни“. Це є важливий момент, що його старші повинні брати до уваги у взаєминах із ними. Крім того вони, за американським прикладом, виявляють належну пошану до голови і членів Управи, знаючи, що це становище здобує працюю і досвідом і що їм раніш чи пізніш доведеться їх заступити. Їм зовсім незрозумілі хаос і отаманщина, що їй ще добре пам'ятає, а не раз і практикує старше покоління.

Суспільно-громадські, партійно-політичні та віровизнаневі непорозуміння немало бентежать молодих жінок. Тому часто виявляють застереження і недовір'я до організованого життя. Така ситуація іноді доводить їх до конфлікту з батьками чи старшим громадянством взагалі. Вони вірять, що цю нашу „Ахілеву п'яту“ можна вилікувати шляхом влаштування психологічних доповідей, де можна б зрозуміти природу й причину комплексів, які спричинили такий стан. Тому в молодих Відділах, крім вивчення фольклору, нар. ми-

стецтва, обрядовости, велику увагу присвячують психології.

У порівнянні до старших молоді жінки є більш практичні, помислові, зарадні, а найважніше — більш тактовні та менш емоційні. Вони не люблять слова „мусиш“, його треба у взаєминах із ними оминати, а заступати його проханям.

Вони мають ще одну прикмету — вміють відрізнити особисті справи від громадських. Оцінюючи громадську вартість провідної одиниці вони не концентруються на особистих її прикметах, а на громадських рисах.

Ось такі мої спостереження, здобуті в дискусіях із 83 Відділом у Нью Йорку, 90 і 98 Відділами у Філадельфії. Це лиш початок дослідної праці, що її треба провести в межах нашої організації.

Старшим працівникам СУА можу порадити певну еластичність у взаєминах із молодими жінками. Вони не повинні дивуватися, що молода жінка мало цікавиться розмовами і справами приватного характеру і прийшовши на засідання — хоче бачити точність, діловість без зволікань і нарікання на тягарі того чи іншого посту.

Союз Українок Америки повинен прикласти всіх зусиль, щоб наші члени, як і молодь взагалі, знайшла місце в громадсько-суспільній структурі еміграційного життя. Тоді СУА, підсилений молодістю генерацією, стимульований новими ідеями, зможе не лише наблизити цей день, а й послужити зразком іншим суспільно-громадським організаціям.

(Уривок із доповіді, виголошеної на XV. Конвенції СУА)

НОВІ ВИДАННЯ

ШЛЯХОМ ПРАЦІ Й ЖЕРТВЕННОСТІ. Ювілейний збірник 43 Відділу СУА. 1957—1967, Філадельфія, 1967. Опрацювала і зладдила до друку Осипа Грабовенська. Ст. 48.

Ця невеличка книжечка подає перегляд праці одного Відділу СУА за 10 років. У короткій, зв'язкій формі наświetлені тут усі ділянки та поодинокі почини, як Дитяча Світличка або передсвя-

точні Базарі. Є також подані списки членок у ювілейному році, перегляд членок Управи за 10 років та вплати і пожертви Відділу за той час. Це все багато ілюстроване світлинами з діяльності Відділу. Не забули також про світлинку патронки Відділу Олени Пчілки.

Матеріал поданий дуже переглядно і може послужити зразком для інших ювілейних видань.

Стефанія Пауш: „НАУЧКА“. Оповідання, нариси. З передмовою Ореста Старчука. Обгортка В. Ніньовського. Ст. 72.

Збірка оповідань і нарисів зовсім оригінальна: написала її авторка, що виросла на канадійській землі та й за тему взяла опис життя перших наших поселенців. Отже це своєрідна творчість, пов'язана з життям-буттям нашого народу в Канаді. До цих нарисів, що в більшості витримані в буковинському говорі, додано ще репортаж із зустрічі авторки з письменницями Докією Гуменною і Галиною Журбою. Книжечка дуже цікава.

Володимир Куліш: СЛОВО ПРО БУДИНОК „СЛОВО“. Спогади. 1966. В-во „Гомін України“, Торонто, 1966. Обгортка мистця В. Ласовського. Із вступним словом В. Давиденка. Ст. 68.

Будинок „Слово“, що постав у 1930 р., у Харкові, дав приміщення українським письменникам і мистцям. Спогадами про цей будинок автор, син Миколи Куліша, ділиться в цій книжечці. Із погляду тодішнього підлітка встають постаті мешканців Слова та їх діти, з якими автор приятелював. Багато подробиць вміщує ця книжечка про час розквіту і нищення нашої літератури. Л. Б.

ЗАПИТНИК РІЗДВЯНИХ СТРАВ

Культ.-Освітня Комісія СУА випрацювала запитних Різдвяних страв, що їх уже одержали Відділи СУА. Його розіслано з проханям — описати прибрання Різдвяного стола, чергування страв та їх спосіб виготовлення. Прохаємо наших членок із різних частин України — виповнити цей запитник. У такий спосіб допоможуть встановити традиційні обрядові страви в різних частинах України.

М і р а ж

(Оповідання)

Меля знала, що вона мрійниця, і що однією з примет її мрій є їх нездійсненість. Проте Меля не могла, чи не хотіла визбутися свого мрійництва. Воно зрослося з нею і вона набрала переконання, що людина не може визбутися частини самого себе. Всякі зміни, накинені так званим життєвим досвідом, бувають тільки поверховні. Природні нахили залишаються завжди такі самі.

Коли пройшла молодість, Меля запримітила, що мрійництво виключає всяку практичність і що це має свої притаманні наслідки. Життя Мелиних товаришок пішло іншим шляхом, як її. Вони жили родинним життям. Меля по всім тим, що звуть невдачами й розчаруваннями, залишилася подібною до відокремленої сосни оподалік лісу.

Проте в неї не було ані почуття огірченості, ані відчуження, бо її мрійництво спліталось з незмінно чарівним світом краси і від того життя ставало цікавим та свіжим. І тому, коли вона зустріла Богдана, вона знала, що цю зустріч прикликав не хто інший, а її мрія. Богдан був тим, кого вона мала зустріти вже давно. Якщо вірити у призначення, то вони були для себе віддавна призначені. Те, що вони зустрілися відносно пізно — було звичайним недоглядом долі. З приводу того Меля навіть не мала особливого жалю до своєї долі — її доля завжди була химерною.

Меля належала до тих мрійників, яких почуття приходять невідомо звідкіля і бувають дуже сильні. Вони не вимірюються критеріями розсудливості: ось це потрібне, а це зайве, це принесе користь, а це буде шкідливе. Вони появляються так, як вранці появляється сонце. Вони приходять, бо інакше не може бути.

Так власне появилася її любов до Богдана. Вона прийшла, мабуть, з якоїсь рожевої хмаринки, які існували у Мелиному світі. І так, як це трапляється у мрійників, ця любов була прекрасна. Меля назвала Богдана своїм принцом.

Вона віддавна його ждала. Коли була ще малою дівчинкою, принц мав приїхати на білому коні. Він мав бути чудовий і мав принести їй щастя. Яке саме щастя — вона не пригадувалася. Щастя може мати тисячі облич.

Богдан виглядав у її очах так як колишній принц з давньої мрії. Коли він надходив, їй здавалося, що вокруг нього стелиться мелодія незбагненої пісні. Коли він до неї говорив — пісня переходила з піяніссімо у кресcendo — і її

хотілося з радості танцювати. Тоді на її обличчі появлялося таке захоплення, що Богдан не раз звертав їй увагу: „Мелю, уважай, люди дивляться на нас“.

„Хіба я роблю щонебудь невластивого“ — відказувала вона з неспідфальшованою дитячою наївністю. „Хіба я роблю щонебудь таке, що не личить? Я ж тільки дивлюся на тебе“.

І трава й кущі, і дерева й ліс, дороги та ріки, вітер та сонце — все це, здавалося Мелі, існує тільки на те, щоб її перебування з Богданом було справді таке, як буває у мрії: прекрасне. Їй було ясно і радісно. Їй було добре. Вона не хотіла думати про поворот до дійсного світу, до реального життя, до звичайних днів. Але вкінці це таки наступило — вони

мусіли попрощати одне одного.

Їх відділив простір і тоді вони почали писати до себе листи. В її листах була ніжність, в його листах мужність. Меля писала до Богдана серцем. Вона не приховувала того, який він їй дорогий.

Богдан зпочатку намагався зберігати рівновагу реальності: „Моя розмріяна дівчинко — життя це не казка і не поезія“ — писав. „Не надійся забагато“ — додавав, перестерігаючи.

Проте Богданові перестороги теж не пливли із глибини переконання, бо в душі він радів, що зустрів Мелю, а тепло її листів робило його дні погіднішими. Насправді Богдан теж був романтиком і тільки прикривав це силою свого інтелекту.

Їхні почування спліталися в одне й обсновувалися тугою. Туга завжди приходила, коли двоє людей хотіло б бути разом. Їх мучила розділеність, мучила віддаль. І тоді Богдан вирішив приїхати на стрічу до Мелиного міста.

В день, коли він приїхав, їм забракло слів. Не в силі були сказати всього того, що вони обіщували собі сказати. Вони тільки обмінювалися поглядами, як колись закохані гімназисти, і як закохані гімназисти держали себе за руки. Було так, немов би вони були зовсім молоді і немов би перед тим не існувало нічого іншого. У сентиментальній мові це називають першою любов'ю. І від того їм вдалося, що почуття часу зовсім перестало існувати, і що сам час немов би зовсім загубив міру. Те, що повинно було бути годинами — перемінилося у якісь мініатюрні уривки, які бігли й тікали з безумною швидкістю. Їхня зустріч пройшла так скоро, що вони не могли ані її схопити, ані навіть відшукати самих себе. І тому, коли Богданові вже треба було від'їздити, Меля була дуже сумна. Зустріч, яка мала принести їй щастя, принесла тиху меланхолію.

Богдан від'їхав, а Меля пішла до праці. Звичайна історія звичайного дня. Мрія прийшла — і мрія зникла. Було невідрадно.

Коли Меля верталась із праці до хати, вже був пізній вечір. Вона навмисне не спішилася до хати, вона не хотіла бути сама із своїми, знов розтуженими, думками.

В'їжджаючи на свою вулицю, Меля запримітила авто. Воно було зовсім, але то зовсім подібне до Богданового. Вона гірко посміхнулася: „Ясно, це міраж. Це вже галюцинації. Мені привиджується.“

Меля подумала, що в цій порі Богдан вже приїхав до свого міста. Подібних до себе авт буває дуже багато. Зрештою, є темно і вона добре не бачить. Вона сповільнилася своє авто. Те друге, схоже на Богданове, їхало за нею. Та в цьому не було нічого особливого.

Поставивши авто перед хатою, Меля звільна пішла до дверей. Але чомусь вона їх зразу не відчинила — вона пристанула на веранді і дивилася на вулицю. Авто, схоже на Богданове, зупинилося зараз за її автом. Вона дивилася, як погасли його світла і як з авта висів чоловік. Він обійшов другом, перевірюючи, чи замкнені двері.

Це тривало дуже коротко. Скільки часу треба на те, щоб висісти з авта й обійти його кругом? Проте Мелі вдалось це довге, як безконечність. В неї перестали працювати всі змисли, крім очей. Одинока ліхтарня кидала жовтаву смугу світла. В цьому невразному світлі вона бачила ніби знайому постать. Це, радше, була силуетка. Вона зовсім не бачила обличчя того чоловіка.

У кількох секундах Меля встигла повторити собі декілька разів те, що вже раніше прийшло їй на думку: навіть мрії мають свої межі. Навіть у мріях мусить бути місце для реального світу. Навіть у мріях не можна йти задалеко... Бо в цій порі — Богдан вже є у своєму місті. Як це можливо, щоб він ішов тепер хідником до неї, йшов від того авта?

Але це справді таки був Богдан. Він був уже так близько, що не було мови про галюцинації. Він станув перед нею мовчки, не кажучи ані слова. Він же міг промовити „я вернувся“ — але він мовчав. Він дивився в її очі. В його очах були сліди втоми. Втоми і якогось болю. Так болить розтужена душа. Він ще не міг від'ї-

хати, він ще мусів її раз побачити...

Тоді Меля простягла до нього руки й закликала: „Це неможливе, неможливе, Богданочку, це мені тільки сниться“.

Він поклав їй руку на плече і сказав тільки одне слово: „ходи“. І тоді вона немов проснулася й поспішно відкрила двері. Йдучи сходами, вона схлипувала і повторяла, немов би мусіла позбутися цих слів: „Це неможливе, Богданочку, це неможливе, що ти вернувся...“ По її обличчі котилися великі сльози, але вона їх не зупиняла. Щойно в кімнаті Богдан змахнув їх своєю хусточкою. І тоді у її вогких очах заблестіла нечувана радість. Вона, як мала дівчинка, закинула йому руки на шию і шепотіла: „Це найкраще, що ти міг для мене зробити. Це найкраще, що могло мене стрінути. Скажи — ти справді вернувся з дороги до мене?“

Тоді й він всміхнувся. „Заспокойся, дівчинко, заспокойся. Все є добре“.

Несподівано вона зовсім по жіночому заметушилася: „Ти мусиш бути шалено втомлений. Спочинь, сядь тут біля ватрана. Я зараз приготую вечерю... ти голодний?“

Вона голубила його розніжними закоханими поглядами. Її обличчя була сама ясність. Від неї воно стало молоде, зовсім молоде, як у дівчати. Вона була справді щаслива. Принц із її мрій таки став дійсністю. Це не була ілюзія.

...З мрійників не треба кепкувати. Інколи в житті трапляються події, які видаються неможливими людям, що „тверезо“ думають. Навіть мрійникам вони видаються неможливими. Але ці події таки трапляються...

БЮРО СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ

Бюро Суспільної Опіки у Філядельфії має під опікою багато старших людей, що приходять порадитись у своїх клопотах. Здебільшого це торкається їх лікування та його коштів. Але також приводить їх потреба підшукування мешкання чи полагодження громадянських паперів.

Останньо вдалось полагодити відписання шпитального рахунку молодшій людині та придбання дешевих окулярів для старшої.

ГУРТOK КНИГОЛЮБІВ У НЮ ЙОРКУ

У червні ц. р. Гурток Книголюбів при Окр. Раді закінчив своє дворічне існування.

За минулий час прочитано й обговорено такі книжки: „Предок“ та „Що є істина“ Наталени Королеви, як також книжку Олександри Копач „Наталена Королева“. Сходини були влаштовані в перші роковини її смерті. Дальше членки ознайомилися зі збірками поезій Діми „Третій беріс“ та Алли Коссовської „Бабині літо“. Обговорено книжку М. Драй-Хмари „Поезії“, що їх видала дружина поета. Всі членки прочитали вдома збірки, а на сходинах відчитали вибрані ними поезії.

Цікаві були сходини, присвячені Шевченковим роковинам. У зв'язку з появою книжки Й. Єнджеєвіча „Ночі українські“ про Т. Шевченка, членки прочитали біографію П. Зайцева „Тарас Шевченко“, що була видана кільканадцять років тому і досі не розпродана. Для тієї цілі НТШ дало 50% знижки і це уможливило майже всім членкам її придбати за 2.75 дол. Обговорено обидві книжки.

Обговорено також новелі Іванни Чорнобривець „З потоку життя“ й уривки відчитано на сходинах.

Із зацікавленням вступає Гурток у 3-тій рік своєї дії.

БЮЛЕТЕНЬ ОКРУЖНОЇ РАДИ

Після Окружної Ради СУА в Дітройті, яка видає свій кварталний бюлетень, Окружна Рада СУА у Філядельфії приступила до подібного видання. В травні ц. р. появилось уже друге число. Бюлетень подає вісті з діяльності Окружної Ради, перегляд кількох імпрез та короткі звітлення з праці семи Відділів Округу. Є вміщена коротка посмертна згадка про бл. п. Марію Юркевич.

Поява Бюлетеню скріплює пресову діяльність СУА, навітлюючи працю цілої Округу.

НАШІ ПОБАЖАННЯ

З НАГОДИ ВІНЧАННЯ членки, а потім містоголови 63 Відділу СУА п-і Ольги Черської-Слюсарчук з інж. Іваном Остап'яком бажаємо на новій дорозі життя щастя, здоров'я і многих літ, а з тієї нагоди складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Управа і членки 63 Відділу СУА ім. Софії Русової в Дітройті

На актуальні теми

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

Бо ми його любимо...

Українська Америка ще й досі під глибоким враженням відвідин Верховного Архиепископа Кир Йосифа Сліпого. Майже справжнім чудом можна вважати те, що вдалося нам побачити на власні очі Людину, в якій, мов у сочці світло, зібрано так багато символів того, що є основою нашого національного й релігійного життя.

Та щойно після його від'їзду можна спокійно застановитися, перевірити свої перші враження, вибрати з них те особливо важливе й значуще, що повинно залишитися назавжди в нашій свідомості.

І тут приходиться на гадку одна подія, може скромна на перший погляд, а однак яка змістовна:

Перед концертом у Торонто довелось молоді в повних одностроях ждати, стоячи кілька годин на пекучому сонці. Коли ж одна з виховниць підійшла до своїх юначок, щоб похвалити їх, що так добре видержують спеку та довге стояння, юначки відповіли: „Прощу пані, ми можемо ще й довше стояти тут, бо ми Його любимо“.

Цей простий вияв юнацького ентузіазму хай стане ключем до наших дальших міркувань над виховними проблемами, що їх так вдало започаткувала в числі за липень пані Марта Ярош у своїй статті „Засадничі думки“.

Поскілки, як ми вже згадували, постать Верховного Архиепископа являється чи не найкращим, видимим нам, символом наших релігійних та національних аспірацій, то чи не доцільно застановитися — яке ж місце почувань, чи скажемо словами молодих юначок — любови у проблематиці національного виховання нашої дівчини?

Нам не раз доводилося чути й читати, що до проблем національної асиміляції слід підходити чисто розумовими шляхами, студіюючи без упереджень це питання та довіряючи виключно статистичним даним і осудам учених авторитетів. Частинно можна

з такими твердженнями погодитися — але чи можливо тут відкинути вповні почування?

Доволі важко повірити, щоб навіть учені зі славою найбільш об'єктивних зуміли вповні освободитися від впливу своїх власних переживань чи наставлень. І статистичні дані (хоч на перший погляд — значення цифри завжди одне) — можна дуже різно використовувати та доказувати відповідним їх добром дуже різні речі. Коли отже говоримо про авторитети та статистику — слід теж добре розглядатися, хто, що та з якою метою доказує.

Але, знайомлячись із проблемою асиміляції та опору їй із чисто інтелектуальної точки погляду, ми таки не можемо відкинути зовсім точки погляду наших національних почувань. Може саме особливо ми, жінки, що зі своєї природи сприймаємо всі прояви життя в першу чергу — серцем. І може це не лиш наша слабкість! Бо ж основи національної свідомості, почуття ідентичності зі своїм народом дає мати дитині ще в тому віці, коли годі говорити про інтелект дитини — коли є лиш почування. Саме ці почування поміж мамою й дитиною стають підставою всього пізнішого порядку вартостей та поглядів у майбутньої людини. Отже від них залежить і те, на якому місці в житті цієї людини стане прив'язання до всього, що злучене з її національністю.

На практиці національне виховання — це тисячі дрібних, буденних проблем та проблемок. Що важливіше: хоронити дитину перед перевтомою — чи дати їй добрі підстави знання українознавства? Закинути ради домашнього спокою постійне звертання уваги на мову дитини — чи таки зберегти цю мову для неї за всяку ціну? Дати дитині комфортне життя у кращій дільниці, далеко від українського середовища — чи за всяку ціну дати їй виростати всередині цього середовища та разом із ним? Покласти більше грошей на її банкову книжечку — чи

купувати за ці гроші якнайбільше українських книжечок? Усе це справи, які не завжди виключають одні одних, але на практиці таки доволі часто. Чим же руководитися, коли стане така чи подібна справа перед нами?

Идучи за раціоналістичною модою, вживаємо часто, зовсім зрештою доречних аргументів, що людина краще розвивається у питомому собі середовищі, що знання більше мов сьогодні знаходить більший попит, що навіть влада країн, де живемо, починає щораз більше доцінювати розвиток культур поодиноких етнічних груп. Усе це аргументи утилітарного порядку, або, як сказало б поняття з-перед яких сорок-тридцять років: аргументи опортуністичні. Вони не злі і нема причини їх не вживати. Але коли перед нашими очима стане хоч би така близька нам тепер страшна дорога нашого недавнього Гостя, здається, що треба думати теж і про інші обоснування того, що робимо й до чого змагаємо: є ідеї, що навіть і вповні суперечать всякій видимій доцільності, а однак вони великі й дуже життєві.

Ми звикли обговорювати практичні приклади того, як вщиплювати дитині українство. Їх треба обговорювати, їх треба переводити в життя. Але вони зможуть справді перейти „в кров і душу дитині“, тільки тоді, коли підставою їм буде щира й переконана любов матері до того, що вона передає дитині. Тоді засоби знайдуться самі собою. Тоді вони будуть і мати успіх.

Почування — це не щось старомодне й віджиле. Ще сьогодні сотні й тисячі наших братів карається

„...За любов мою, земле, до тебе,
За любов мою, люди, до вас...“

Чомусь ця любов небезпечна одній із найсильніших держав світу. Чи не знак це, що чи не найсильніший чинник нашого національного виховання — це саме теж національні почування, належно плекані, належно розвивані.

Не повинні викликати застанови ніякі труднощі в національному вихованні дітей, коли можна їх оправдати приміненними словами нашої малої юначки:

„Бо ми любимо Україну“.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи іменин!

На виховні теми

Золотий Листопад

І чужому навчайтесь,
Свого не цурайтесь...

Т. Шевченко

Це був незабутній осінній ранок, що прийшов по ночах довгої неволі. Це був ранок 1. листопада 1918 р.

На ратуші (міський уряд) правдавнього українського городу Льва радісно залопотів синьо-жовтий прапор, знак української самостійної Держави. Гомін волі понісся по всій галицькій землі, прославляючи лицарів Української Галицької Армії, що її принесли.

Та як співається у стрілецькій пісні „стоятись не було сили“.

Як сьогодні, так і 50 років тому, великі цього світу не чули і бачити не хотіли розпачливих визвольних змагань українського народу. Російські танки вбили молоду українську державу, так, як і тепер на наших очах від тих же самих танків вмирає воля Чехословаччини, а в ній української меншини.

Історія повторяється і мстить на тих, що її не слухають.

Цих кілька слів лиш для пригадки фактів. Золотий листопад — золотий ювілей.

Невеликий відтинок часу, в якому поруч себе ступає вже третє покоління. Ті, що створили 1. листопада 1918 р., ті, що вирости на його ідеях, і ті, що поза межами України виростати мають на геройських вчинках своїх дідів.

Українська мамо! На якому континенті Ти не жила б, до Тебе сьогодні говорить — Золотий Листопад. Він нагадує Тобі про незакінчену ще боротьбу українського народу, він накликає Тебе шанувати тих, що 50 років тому піднесли прапор волі, він наказує Тобі всіми доступними засобами допомогти воюючій Україні.

Він молить Тебе виховати своїх дітей в ідеях Першого Листопада, що знайшли своє завершення в акті 22. січня 1919 р. у Києві. Вкінці він навчає Тебе, що Ти і Твої діти походять з геройського славного українського народу.

Сьогодні, як ніколи нам треба

свідомих патріоток-матерів, бо тільки такі зможуть виховати сильне молоде покоління. Нам треба матерів у родині, де панує лиш українське слово, заховуються рідні звичаї, плакається українська культура та гордість із приналежності до великого нескореного Народу. Замало є обладнати свою хату українською вишивкою чи керамікою, зодягнути дитину у вишите вбрання, а рівночасно забути рідну мову і звичаї.

Українська мати мусить бути українською з глибини душі, а не лиш із назви.

Українська дитина вже змалку мусить привчитися, що дім батьків — це святиня, в якій шануються надбання дідів і прадідів, їхню мову, віру, культуру, а які нічому не суперечать зовнішньому світові, в якому живемо.

Золотий Листопад! Розкажи мамо, своїм дітям про геройські вчинки їхніх дідів, про славних лицарів, про незломних героїв, бо може це їхній Дідусь, що завісив синьо-жовтий прапор на ратуші Львова 1. листопада 1918 р.

Чи може бути краща розповідь?
Осипа Грабовенська

Розмова з мамою

Я довгі роки жила в Бразилії і нещодавно переселилась до Америки. Будь ласка, поясніть, що це таке „галовін“, про який весь час мені морочить голову моя доня?

Ольга С.

Свято „Halloween“ припадає на день 31. жовтня. Назва його походить від „Eve of the Hallowees“, себто в навечеря Всіх Святих. Воно сягає старинних часів і привезли його до Америки поселенці з Англії та Ірландії.

Давні англосаси зв'язували з тим святом початок Нового Року, себто зимової пори, коли надходять довгі темні ночі незбагнаних тайн. Тому й не диво, що з цим святом було пов'язано багато обрядів і вірувань. Люди вірили, що раз у рік, саме в цю ніч, приходять душі померлих у відвідини до своїх домів. А що не всі душі були

добрими, розпалювано великі вогнища, щоб захистити себе і своє господарство від них. Це був „Фестиваль Вогню“. Англосаси вірили, що цей святий вогонь хоронить від великого зла, та запевнить добрий урожай із новим роком.

У цю ніч і дівчата ворожили собі долі опівночі, бігли на зоране поле і сіяли коноплі та вірили, що коли звернуться наліво, то за собою побачать постать судженого. Як дуже це нагадує нам Івана Купала та Андріївські ворожіння!

Перші поселенці з Англії, на новій землі придержувались строго традиції тих святкувань, та зчасом багато з давніх обрядів зникло. Та не перевелись „злі духи“, що під різними видами роблять збитки. Це свято перейшло вже зовсім на дітей.

Та залишилась ще дечка його символіка. Гарбуз, що вирізаний на подобу людського обличчя із засвіченою внутрі свічкою, це святий вогонь, що хоронить від зла. Перебрані під різними видами діти, це прокляті душі, що ходять по хатах і жадають „окупу“. Тому в цей вечір слід обдарувати дітей чим хто може.

І знов, чи не дивна схожість із нашими колядниками, коли вони кличуть „як не дасте коляду, то вам хату рознесу“. Стара англійська традиція перейшла великі зміни, але вона живе в американському народі й переходить із покоління в покоління.

Роксоляна

НОВАЦЬКИЙ ТАБІР — малюємо і співаємо. Ілюстрації: Іван Брикович, тексти: Леся Храплива. Видання Журналу Пластового Новацтва „Готуйсь“, Нью Йорк 1968.

Перед кількома роками 29 Відділ СВА видав книжку до малювання „Малюємо“. Діти прийняли її з радістю, а матері висловлювали побажання, щоб було більше таких видань.

Ось недавно знову появилася чепурна книжка на доброму папері з гарними ілюстраціями до розмальовування. Темою послужило життя дітей у літньому таборі. Книжка призначена для молодших школярів у віці 5 до 10 літ. Малювання вимагає вже деякої зручності. В додатку на кожній сторінці короткі веселі колодійки пригадують дитворі літні переживання.
Р. Г.

Із думок диригентки

(У 75-ліття Платоніди Щуровської)

Багато часу проблукалося по цій грішній землі, багато невиконаних намірів, недокінчених плянів і бажань залишається поза моїм життям. І ось тепер, коли оглянуся, то й сумно стає за своє втрачене життя. За молодих літ захоплювалась до безтями, до самозабуття високим музичним мистецтвом, театром, творчими мистецькими пориваннями, оркестром з його чарівними звуковими комбінаціями, з багатством барв і виразових можливостей. Змагала заглибитись у те, що в звуковому мистецтві заґаєно для звичайних смертельників і що застережено для обранців, що їх Бог на те покликав на світ, щоб могли занурюватись у глибину непокверненого мистецтва, студії вищих нематеріальних законів того прекрасного, що Вища Воля приховала для очищення людської душі, забрудненої вимогами невгамовного тіла. Замолоду поривалась я осягнути найвище репродукційне мистецтво — оркестрове диригування, щоб потім о-благодороджувати душі тих, хто разом із виконавцями хоче вжитися в те прекрасне, яке створювали творці поза межами буденного життя.

Ці святі переживання я сама відчувала на собі, коли вслуховувалась у творчість великих незрівнянних мистців. З великою вдячністю згадую ті чудові хвилини, якими не раз обдаровували мене Нікіш, Кусевицький, Лукон та й Кошиць і багато, багато інших. З запалом ходила я на концерти з визначними мистцями, по 15 разів на місяць займала своє скромне улюблене місце в „местах за креслами“ за 50 к., де з партитурою в руках вслуховувалась в інтерпретацію великих оперних майстрів-диригентів тієї чи іншої опери. І тоді здавалось мені, що прийде колись час, коли й я стану за диригентський пульт оркестру Київської опери...

А між тим час ішов, потреба піднесення нашого рідного мистецтва вимагала саможертв, коли настала можливість присвятитися нашому рідному мистецтву, так гірко

скривдженому панівними умовинами. І все пішло на бік, мрії, студії, змагання, ідеали — все приховалося, щоб із часом знову повернутися до того, чого душа бажала.

І що ж вийшло з того? Правда, був тріумфальний похід нашої пісні, яку ми відкрили світові. Було вдовolenня з того, що ми послужили рідній культурі, своєму народові. Але разом із тим злидні і хвороба, безплідна боротьба з пересудами закоренілих поглядів чужинців, для яких сама назва Україна була така чужа, як для мене китайська грамота...

І ось пройшло 75 літ. Треба швиденько підвести підсумок, висновки якого такі сумні й безвиглядні! На зміну колишніх пори-

вань, гордої переоцінки своїх сил приходить безпомічність.

Променем світла серед того був мій останній концерт, що відбувся в Шевченкові дні цього року. Це був милий вечір, коли публіка дійсно тепло мене зустріла і сердечно супроводжала протягом концерту. Найшлися добрі люди, що записали продукції концерту. Але й тепер, як завжди, мені не поталанило: перед самим концертом було багато прикrostей і перешкод, багато хористів захворіло на грип, потім відмовився з здоровних причин соліст-тенор і треба було нашвидку знайти когось, хто його заступив би. Потім через недугу відмовилася акомпаніаторка ітд. Треба дивуватися, що й так

Диригентку Платоніду Щуровську вітають хористи й публіка на Шевченківському концерті в Празі

A special recognition was given to Platonida Schurovska a prominent Ukrainian conductor.

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Після перерви в попередньому числі подаємо знов списки молодих жінок, що в цьому році закінчили вищу освіту. Радіємо дуже, що Окружна Рада США в Шикаго збрала це. І то помимо своїх заходів коло проведення Конвенції, все ж не занедбала цього обов'язку супроти нашого молодого покоління. Щира дяка за те!

Марія Кульчицька, студії журналістики в Нортвестерн Університеті зі ступнем М.А. Думає працювати за своїм фахом.

Ксеня Атановська, студії математики в Манделін Каледжі зі ступнем В.А. Градувала „магна кум лауде“ й дістала відзначення від свого департаменту. Думає працювати за своїм фахом.

Анна Аданович, студії психології в Манделін Каледжі зі ступнем В.А. Почала працювати як вчителька в середній школі.

Дарія Баторфальві, студії філософії в Лойола Університеті зі ступнем В.А. Восени почала вчителювати в школі св. О. Миколая.

Христина Луцик, студії історії в Університеті Ілліной зі ступнем В.А. Восени стала продовжувати студії для досягнення магістерії у Флечер Школі Права й Дипломатії при Університеті в Массачусетс.

Василина Кущинська, студії внутрішньої декорації в Рай Вог Мистецькій Школі зі ступнем В.А. Думає працювати за своїм фахом.

Стефанія Ступень, студії соціології

якось той концерт відбули з пристойним успіхом.

А тепер хотілось би залишити слід про те, що можна було виконати за тих невідрадних умовин. Ідеться про спогад із того часу, коли творилася та справжня колишня Капела, яка вкінці так і не виїхала за границю при раптовій зміні обставин у Києві. А цю дійсно славному Капелу я одна мала щастя мати в руках, хоч лиш у тричвертинному складі. Про це вже немає кому розповісти, бо помирали ті люди, що були свідками тих співанок-проб. Залишилась лиш я сама, як могікан. Був тоді на пробі К. Стеценко, який у розчуленні від чарівного хорového звуку зі своєї композиції заплакав і сказав: „А я і не знав, що воно таке гарне!“

П. Щуровська

в Манделін Каледжі зі ступнем В.А. Думає працювати за своїм фахом.

Дора Турула-Пошиваник, студії хемії в Нортвестерн Університеті зі ступнем В.С. Дочка п-ні Олени Турули, секретарки Окр. Ради США і голови 74 Відділу США в Шикаго.

Гаяля Фещенко, студії еспанської мови в Університеті Ілліной, зі ступнем В.А. Почала вчителювати.

Христя Головата, студії медичного доглядництва в університеті в Індіанполісі. Почала працювати в дитячій клініці там же і продовжувати студії для досягнення магістерії.

Марія Головата, студії еспанської й російської мов із додатком педагогії в університеті в Блумінгтоні, Інд. Почала вчителювати і буде продовжувати студії для досягнення магістерії.

Ірина Форович, студії медичної технології в Університеті Ілліной зі ступнем В.С. Почала працювати в своєму фаху.

Лідія Савчин-Левин, студії психології в Лойола Університеті зі ступнем В.С. Почала працювати.

Ольга Юзефович, студії англійської літератури в Університеті Ілліной зі ступнем В.А.

В окрузі Клівленду цього року не було багато градуанток. Тому Окр. Рада США, подала тільки тих, що закінчили студії в цьому році.

Дарія Камінська, студії політичних наук у дівочому каледжі Рендолф Мерков у Вірджинії зі ступнем В.А. У часі студій користувалась стипендією. У 1965 р. була вибрана Королевою Городів Культури. Плянує готуватись до магістерії.

Олена Пігуляк, студії німецької мови і бібліотекарства в Кент Стейт Університеті зі ступнем В.А. У часі студій провела пів року в Німеччині для удосконалення знання німецької мови. Почала працювати. Плянує готуватись до магістерії.

Володимира Хованська, студії педагогії в Кент Стейтовому Університеті зі ступнем В.А. Почала працювати в середній школі Адмірала Кінга в Лорейні. Дочка членки 69 Відділу США п-ні Анни Хованської.

Маруся Рудяк, студії медичної секретарки в Клівлендській Академії Професійних Секретарок. Працює як медична секретарка в місцевій лікарні св. Йосифа. Дочка членки 69 Відділу США в Лорейні.

Новинки з Централі

Привітання Верховного Архiepіскопа Кардинала Йосифа Сліпого у часі побуту Їх Блаженства в Америці вимагало активної співпраці Союзу Українок Америки. Голова США увійшла до Почесного Комітету під проводом проф. Лева Добрянського. У Метрополітальному Комітеті США репрезентувала п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради США у Філядельфії. А до Громадських Комітетів інших місцевостей увійшли голови Окр. Рад — п-ні Люба Шандра у Шикаго, п-ні Оксана Рак у Нью Йорку, п-ні Стефанія Дуб у Дітроїті.

Дня 24. і 25. серпня 1968 відбулась у Кергонксоні, Н. Й. **Виховна Конференція** Екзекутиви США зі співучастю представниць сусідніх Окр. Рад. Конференція мала за тему „Виховання батьків“. Проводила її вчителька родинного виховання п-ні Павлина Олексів на підставі найновіших напрямних американської виховної системи. Були присутні — п-ні Стефанія Пушкар, голова, п-ні Лідія Бурачинська, заступниця, п-ні Осипа Грабовенська, секретарка, п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради США і п-ні Катерина Бук, вих. референтка округи Ньюарку. На кінцевій нараді прибула п-ні Олена Климишин, вих. референтка Гол. Управи.

Екзекутива США

ДЛЯ МУЗЕЮ НАР. ТВОРЧОСТИ США

Музей Нар. Творчости США в Нью Йорку закликає всіх, що мають у себе вироби домашнього промислу, предмети народного мистецтва, народні строї або їх частини — складати це для збереження у Музею. У просторих кімнатах Українського Інституту Америки є ще місце на різні вироби. Тут може постати повна картина нашого нар. виробництва, яка свідчитиме про нашу народню культуру.

П-ні Стефанія Іванчук із Нью Йорку подарувала полотно з с. Дзвиняч, пов. Турка. Воно було виткане в 1935 р. на рушники, в місцевості звали таке полотно „кружчастим“. Щира дяка за те!

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

З позиніє Окр. Рад

Зустрічі з їх Блаженством

Цьогорічне літо було під знаком незвичайної події — відвідин Верховного Архиепископа Кардинала Йосифа Сліпого. Про те була згадка в попередніх числах нашого журналу, широко писалося в нашій пресі. Екзекутива СУА мала нагоду до кількох зустрічей з їх Блаженством.

Таку нагоду мали також провідні Союзянки в наших Округах. Вони увійшли до місцевих громадських комітетів і в їх складі підготовляли зустріч. Великий вклад своєї праці дало наше жіноцтво в цю подію.

Округу Філадельфії заступала в Митрополітальному Комітеті п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради. Вона згуртувала жінок до підготовчої праці.

Зорганізоване жіноцтво перебрало на себе грошові збірки в часі привітання на лєтовниці та Архиерейської Служби Божої. Для тієї цілі трудилось около 100 пань і вислід їх роботи приніс велику користь. На бенкеті 20. липня Союз Українок Америки мав свій окремий стіл.

Окрім того Митрополит Кир Амврозій гостив Комітет окремим обідом, на якому Верховний Архиепископ розмовляв із різними людьми. Йому представлено п-ні Лідію Дяченко, голову Окр. Ради, яка мала нагоду побажати їх Блаженству успіху та здійснення його намірів.

Дня 27. липня ц. р. на лєтовниці в Шикаго відбулося врочисте привітання Достойного Гостя. Від громадських організацій привітала їх Блаженство хлібом і сіллю п-ні Люба Шандра, голова Окр. Ради СУА. Вона висловила подяку всіх мирян Шикаго за прибуття та побажала Божої опіки над задумами їх Блаженства у майбутньому. Гуцульський різьблений таріль, вкритий стилевим рушником — це був подарунок Окр. Ради СУА для Музею в Римі. Світлина вручення тих дарів появилася в американській пресі. Була також присутня та представлена на лєтовниці п-ні Софія Крупка, містоголова Гол. Управи.

У часі Архиерейської Служби Божої Союзянки пп. Галя Янчишин, Ліна Басюк і Оксана Добровольська держали прапор Централі СУА. На бенкеті сім членок СУА у вечірніх сукнях приймали гостей та призначували їм місця.

Відбулась ще збірна авдієнція всіх наших організацій, у часі якої представлено групу Союзу Українок Америки й Укр. Зол. Хреста. Хор Окр. Ради СУА був включений у збірний хор на концерті під диригентурою п. Юрія Яримовича.

Дня 30. липня Верховний Архиепископ завітав до Дітройту. Тут Округна Рада й усі Відділи включились у працю до підготовки привітання, Богослужб та бенкету. До Екзекутивного Комітету голова п-ні Стефанія Дуб увійшла, як одна з містоголов. Багато Союзянок були членами поодиноких комітетів, як адміністратійного, концертного, преси й бенкетного. Союзянки виготовили прапорці для дітей і молоді до дефіляди, опаски для впорядчиків, прибрали вітгар до відправи Молебня в Кобо Гол і продавали квитки на бенкет.

Голова п-ні Дуб була з головами Відділів на авдієнції. Крім письмового привіту зложила усний та заявила про готовість Союзянок — співпрацювати до завершення патріярхату.

Дня 13. серпня о год. 6:30 Верховний Архиепископ прибув до Сира-

кю з. На лєтовниці дожидала його разом із членством голова Окр. Ради п-ні Марія Когутяк. Потім усі були присутні на Службі Божій. їх Блаженство був втомлений дорогою та спекою і тому можливість авдієнції обмежено. Та п-ні Когутяк увійшла в групу лікарів та їх родин, що були допущені до привіту. Представив усіх о. Смик, парох Ютіки, згадуючи також, що п-ні Когутяк очолює Окр. Раду СУА.

Цю хвилину використала вона, щоб привітати їх Блаженство від Союзянок округи Рочестеру. Коротко подякувала за відвідини та висловила надію, що місця їх Блаженства — стати українським патріярхом — буде сповнена. Вручила рівночасно більш обширний привіт письмовий.

Подякувавши за привіт, Верховний Архиепископ сказав: „Про працю Вашої жіночої організації я багато знаю і високо оцінюю. Особливу увагу звернув я на Ваш Музей, в який Союз Українок Америки вложив стільки праці. Продовжуйте свою працю і нехай Господь благословить Вас!“

У такий спосіб членство СУА чотирьох округ включилось у привітання нашого Первоіерарха і пережило незабутні хвилини зустрічі. Разом із тим вложило велику й віддану роботу в це діло, допомагаючи гідно привітати його на американській землі.

Із Музею Нар. Творчости СУА в Нью Йорку:

Модель гуцульської хати і ляльки в гуцульському вбранні.

From the Folk Art Museum in New York City:

Model of a house of the Hutsul region and dolls in Hutsul costumes

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ЧЕСТЕР, ПА.

Пам'яті Наталії Мохнацької

Якщо покора — мудрість,
То самота є завжди — висота.
Євген Маланюк

Її вже немає — вона відійшла у вічність. Ми вже її не побачимо і ніколи вона вже не буде між нами.

Осталися тільки спомини, як розсіпані перли... Ті перли я позбираю, на низаю і напишу.

І може часом, коли збереться наша громадка, наш 13 Відділ США в Честері, в якому вона була довголітньою головою, буде нам здаватися, якби то було вчора, коли ми з нею говорили, чи слухали її любих слів.

А була вона добрим промовцем, що знала вагу слів, а також вагу часу. Час летить, слова падають. Часом спадають легко, як барвистий квінт, що мерехтить у світлі. А часом падають як тяжкий камінь і раниють серце. Слова можуть дзвеніти, як лагідна пісня, як чарівна музика, що підносить людину з глибини горя і дарують нову охоту до життя. А час — це Божий дарунок і кожен день — це мале життя.

Наталія Мохнацька рано відчула в собі ту „іскру Божу“ і роздмухувала її до негасного вогню з запалу, подиву для життя і любови до людей! У неї був той чар, та неоцінена здібність, та легка невимушена грація у контактах і комунікації з людьми. Вона вміла розгорнути незабганені скарби людської душі — обережно і з покорюю. І то була її мудрість, яку дала їй покора...

Її глибока віра, оптимізм і витривалість у праці для свого народу — без найменшої тіні егоїзму, поставили її в ряди провідниць нашого жіноцтва. Українську жінку вона хотіла бачити ідеалом. Для тієї цілі вона не тільки сама працювала, але вічно приєднувала і заохочувала других, піддержувала та спонукувала своїм запалом до праці, до співучасті, до єдності. В ті хаотичні часи великих змін у житті одиниць і народів, великих винаходів, нових понять і оцінок вартостей вона все закликала: „Бережи спадщину, виховуй нове покоління, шукай нових доріг, борись і вір у перемогу! Борись за сповнення тих ідеалів, для яких стільки наших людей посвятило все, а навіть життя!“

У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ

У 25-му році нашого видання хочемо осягнути кожну українську родину. В цьому допомагають нам пресові референтки та наші прихильниці. Вони приєднують нам передплатниць з-поміж членок Відділів і знайомих. Щира дяка за те!

Нижче подаємо тих, що в останньому часі гарно попрацювали. Прохаємо й інших не забувати про цей обов'язок із нагоди нашого срібного ювілею!

Марія Бакалець, Пассейк (70 Відд.)	.1	Софія Кудрик, Блумінгтон	1
Марія Бойчук, Саскатун	1	Наталія Кравчук, Бостон (79 Відд.)	1
Євгенія Федак, Севарен (85 Відд.)	1	Люба Луцька, Торонто	1
Іванна Гентиш, Філядельфія (10 В.)	1	Надія Максим'юк, Філяд. (48 Відд.)	1
Іванна Городиська, Шикаго (22 В.)	2	Марія Полянська, С. Орендж (86 В.)	1
Леонтина Галяженко, Дітройт (63 Відд.)	1	Павлина Підустава, Бронкс (8 Відд.)	1
Іванна Яремко, Клівленд (33 Відд.)	1	Анна Плаксієв, Мервік	1
Анна Кумферт, Джерзі Ситі (1 В.)	1	Ірина Радзикевиц, Лаквуд	1
		Люба Шеремета, Шикаго (22 В.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Сама вона — яка, здається, перейшла всі стадії душевного, а при кінці й тілесного болю — замкнула у самоті, на висоті всі свої особисті тер-

коли воно виросте, але ви будете й зможете відпочити в його тіні... і приглядатися грі ваших діток...“

На вічну пам'ять написала ці слова одна з тих, що вона її приєднала.

Дора Савчек

ОЗОН ПАРК, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з членством США, що дня 27. червня 1968 відійшла у вічність у віці 74 літ бл. п. Катерина Кошоловська, почесна членка нашого Відділу. Походила з с. Діпків, пов. Ярослав. Була членкою-основницею нашого Відділу. Полишила у смутку чоловіка, одного сина, дві заміжні дочки та 8 внуків. Членки провели Покійну на вічний спочинок.

Спи спокійно, дорога Союзяно, а прибрана земля нехай Тобі стане легкою. Вічна пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо членство США, що 22. червня 1968 р. відійшла у вічність наша членка бл. п. Катерина Савка. Була нашою членкою довгі роки. У цьому ж році поховала чоловіка, а за кілька місяців сама пішла за ним. Полишила у смутку заміжну дочку і 5 внуків. Членки Відділу віддали їй останню прислугу і провели на вічний спочинок.

Спи спокійно, дорога Союзяно, нехай земля Вашингтона буде Тобі легкою!

Управа 35 Відділу США
в Озон Парку

Бл. п. Наталія Мохнацька
Late Natalia Mochnatska, former
former President of UNWLA
Branch in Chester, Pa.

піння, де ніщо не могло їх досягнути, ні людська цікавість, ні співчуття.

Знаючи силу молитви говорила у слабих хвилинах зневіри: „Боже, покажи мені дорогу, бо я не знаю дороги, я знаю Тебе“.

Однак для людей вона мала все ту велику лагідність, що випливає з доброти серця. А любов до них давала їй ту спокійну оцінку і велике вироблення.

Ті життєві засади — запал до всього, що гарне і цінне, та її глибока віра — були невинним джерелом її сили!

„Працюй із любов'ю для людей, підноси зігнене дерево та посади нове деревце...“ Вона посадила. І сказала раз: „Може мене вже не буде,

Вісті з Централі

Місяць жовтень, що в нас завжди був місяцем книжки і преси, в нашій організації присвячений Гурткам Книголюбів. Чи є вже такий у Вашій місцевості? Якщо немає, то старайтеся його заснувати. А коли вже є, то скріпіть його своєю увагою, візьміть участь у сходинах, запросіть до виступу у Вашому Відділі.

У листопаді стараємось провести кампанію для приєднання нових членок. Кожна з нас має знайомих, що ще не є членками СУА. Чому їх не заохотити до того? Але можна також розглянутися в околиці, чи не вдалось би заснувати нового Відділу СУА. Готуймось до організаційної кампанії в листопаді!

У вересні розіслали ми Відділам резолюції XV. Конвенції СУА. Прохаємо розглянути ухвали поодиноких ділянок праці, що торкаються існуючих починів та запровадити нові. Добре було б зреферувати найважливіші з них на ширших сходинах Відділів.

Обдумайте, чи не міг би Ваш Відділ стати Опікуном або Добродієм нашого Музею? Адже в першу чергу ми повинні підтримувати цілі й почини нашої організації, а щойно потім жертвувати на інші громадські цілі. Кожнорічна вкладка Вас надто не обтяжить.

Вже незабаром одержите перегляд належностей до Централі за 1968 р. Ще багато Відділів не вирівняло їх у 1. півроці. Прохаємо перевірити це й упорядкувати свою господарку так, щоб до кінця грудня Ваша належність була вплачена. Цього вимагає справа господарства і бюджет Централі.

ПОДЯКА

Сердечно дякую моїм дорогим друзям п-ву Іванні і Мирославі Гентишам за велику радість і розвагу, якими вони мене обдаровують, бо вже від кількох літ передплачують для мене гумористично-сатиричний журнал „Лис Микита“.

Олена Цегельська, Філадельфія

Маємо декілька віддалених Відділів, що не належать до Окружних Рад СУА. Вони теж зголосили своїх новоприєднаних членок. Радіємо, що й так, далеко від великих осередків їм удалось збільшити своє членство. Вітаємо всіх тих членок у нашій організованій сім'ї! Разом із тим згадуємо кілька членок, що їх спізнено подали округи Відділу Нью Йорку.

8 ВІДДІЛ СУА, БРОНКС:
Марія Масна

34 ВІДДІЛ СУА, КОГОВЗ:
Анна Гемпсон
Марія Комар

62 ВІДДІЛ СУА, САН ФРАНЦІСКО:
Галина Брістов
Ольга Візир
Роксанда Дасій
Віра Зубрицька
Галина Маренин

Стефанія Меркело
Тетяна Татарко
Надія Шкіра

91 ВІДДІЛ, ДЖЕРЗІ СІТІ:
Галина Гаврилюк
Розалія Гавур
Ніна Ковбасюк
Дарія Кравченюк
Марія Шевчук
Стефанія Штомпіль

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Романа Ярослава Геруса, чоловіка пані Марії Герус, культ.-освітньої референтки Окр. Ради СУА, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя, а рідні Покійного висловлюємо щире співчуття.

Окружна Рада СУА
Ньюарк, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Карла Томаера, батька голови нашого Відділу п-ні Фаліни Войтович, складаємо 5 дол. на Фонд П'ятсот, а родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

Управа 68 Відділу СУА
в Сиракузах

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на далеку могилу бл. п. Камілі з Радзиковичів Токарської, матері п-ні Марії Когутяк, голови Окр. Ради СУА, складаємо 5 дол. на Фонд П'ятсот.

Управа 68 Відділу СУА
в Сиракузах

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Карла Томаера, батька голови 68 Відділу п-ні Фаліни Войтович, складаю 5 дол. на Фонд П'ятсот.

Марія Когутяк, Ютіка, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Матіяш складають 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Ярослав і Надя Бігун
Мейплвуд, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. д-ра Антона Заплітного складаю 5 дол. на пресовий Фонд Нашого Життя, а його дружині п-ні Стефанії висловлюю найглибше співчуття.

Зиновія Камінська, Дітройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олександри Ставничої в Бофало складаю 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж. Іванна Гентиш, Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Петра Міляновського складають 10 дол. на укр. католич. церкву св. Софії в Римі

Дарія і Гнат Балазюки
Бетлегем

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Дмитра Началаби складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а 2 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

А. Плаксієв, Меррік

ПОДЯКА

Щиру подяку складаю Окружній Раді СУА та Управам Відділів 28 і 86, як також членству СУА за вияви співчуття, Служби Божі й датки на народні цілі з приводу смерті мого найдорожчого чоловіка Ярослава Р. Геруса. В Його пам'ять складаю 20 дол. на користь Музею Нар. Творчости СУА в Нью Йорку.

Марія Герус із ріднею
Юніон, Н. Дж.

По Конвенції СЧА

Виставка Жіночої Творчости

Конвенційний Комітет СЧА в Шикаго мав ще одне нелегке завдання: влаштувати вже п'яту з черги Виставку Жіночої Творчости. Її лучимо звичайно з Конвенцією СЧА, щоб виявити працю жіночих талантів за останній час. Зокрема це торкається народніх мисткинь, що діють в кожній околиці. Вони продовжують на новому поселенні те, що колись робилося в Рідному Краю — ткання, вишивання, писання писанок, малювання кераміки. А їх мистецьке зусилля не все знаходить належне признание у суспільстві.

Окрім виробів народніх мисткинь Виставки Жіночої Творчости показують також твори жіночого пера. Участь жінок-письменниць у нашому літературному процесі — дуже поважна і це треба нашому жіноцтву усвідомити. В тій цілі культ.-освітня референтура СЧА збрала пересувну бібліотеку, яка служить до виставок.

Виставка Жіночої Творчости в Шикаго була виложена в окремій залі. Здовж трьох її стін виложено на столах вироби народніх мисткинь, поділені на окремі ділянки. Кожна з них була засоблена в написи, що свідчили про галузь і автора твору.

Найбільшою несподіванкою Виставки були **тканини** й малі килими, вироблені в Шикаго. Килими з вишивковими зображеннями виткала п-ні Марія Малецька, цікава була її спроба виткати емблему СЧА. Килимки виткала п-ні Оріся Стечишин, але виконала також тканину на гуцульські запаски. Шкода, що обидві ткалі користуються вишивковими, а не килимовими зображеннями до своїх спроб.

Незвичайно багата була ділянка **вишивок**. Подивляти треба, що тут мало було хрестикових швів, а здебільшого низинка, яворівські шви, настилювання. Виставлено ужиткові предмети, як скатерки, подушки, доріжки, альбоми, було також кілька блюзок і суконок. Примінення було добре з нахилом до перевантаження. Цікава була спроба перенести взір із старовинної перемітки на подушку (п-ні Ст. Дуб).

Виставляли вишивальниці з Шикаго — пп. Марія Ванджура, Емілія Вишницька, Ольга Горалевська, Оріся Іванець, Меланія Дубицька, Іванна Припхан, Юлія Скірка, а з Милвокі пп. Пелагія Облочинська і Параска Тишинська. В усіх видно було велику любов до вишивки й велике технічне вміння.

Кераміка була значно менше заступлена. Невже наші пані в Шикаго й околиці не займаються нею? Якби делегатки з Дігройту пп. Ярослава Сена й Ольга Янчишин не привезли своїх виробів, то довелось би тільки п-ні Олені Старух цю галузь репрезентувати.

Вироби Ярослави Сени ми мали нагоду оглядати вже на попередній Виставці Жіночої Творчости в Нью Йорку. Вона творить щось відрубного, стилізує керамічні звори на підставі настінних розписів та переводячи це в пастелевих тонах. Звісно, воно відбігає від традиційної української кераміки і є лиш далеким відгомном її, але має естетичний і приємний вигляд.

Пп. О. Янчишин і О. Старух пробували сил у трипільській кераміці. Обидві пані досягають гарного висліду і коли б вони вживали також старовинних форм посуду, то їх осяги були б досконалі.

Давня галузь **писанок** була добре заступлена на Виставці. Мабуть виступили всі писанкарки Шикаго зі своїми виробами. Дуже старанно писані були писанки пп. Олени Мелінишин, Пелагії Облочинської, М. Брама, Марії Гриневич. При такому ж рисунку дуже добрі кольори осягнула п-ні Володимира Демус. Дещо відбігли від традиційного рисунку писанки п-ні Ольги Лобойко. За найбільш поширеними зразками були писані писанки п-ні Уляни Бойко.

Та найбільш цікавою спробою цієї Виставки були **ляльки** в народньому вбранні. Їх виконанням зайнявся 84 Відділ СЧА ім. Олени Степанів. Виконала їх у більшості проф. Людмила Кодельська.

Виставлений дорібок складався з

двох частин. У першій була хата на два поверхи без передньої стінки. В долішній частині була сучасна вітальня з фотелями й фортепіаном, а в другій спальня з ліжками й туалетним столом. Усе це мініатюрних розмірів, прикрашене українськими вишивками і тканинами. Це було миле і помислове та могло б послужити для різних спроб. У дальшому можна б такі форми влаштування хати розробляти в різних стилях. Проєкт хати виконала п-ні Володимира Демус.

Друга частина їх стенду обіймала ляльки в народньому вбранні. Не всі однакового майстерства, але деякі з них чудово відображували народне вбрання певних околиць (Гуцульщина, Полісся, Київщина, Забручанське Поділля). Видно, що у Відділі є талановиті руки, що вміють схопити те характерне і втілити його в мініатюрній формі.

Цим можна закінчити огляд виробів народніх мисткинь. Вони виказали любов до народнього мистецтва й велику терпелівість у вивченні різних складних технік. Кожна з них працює самотужки, вишукуючи якнайкращі зразки у своєму оточенні. Уже час був би створити студійний центр нар. мистецтва, що подавав би зразки й напрямні для тих талановитих одиниць. Тоді це майстерство піднеслось би на високий рівень, як його вимагає дбання про народне мистецтво. Такий центр міг би постати при нашому Музею Нар. Творчости в Нью Йорку. До того повинна змагати наша референтура нар. мистецтва, що й постановлено на XV. Конвенції СЧА.

Черговим відділом Виставки Жіночої Творчости були **альбоми й хроніки** Окружних Рад і Відділів СЧА. Це вперше включено такий показ у рамках Виставки і тому треба йому присвятити особливу увагу.

Перше місце в цьому показі зайняли господарі Виставки, себто Окружна Рада СЧА і Відділи Шикаго. Окр. Рада СЧА виставила кілька альбомів світлин і вирізків, а 22 Відділ СЧА мав альбом із світлинами зі свого ювілею та з праці Комітету „Мати й Дитина“. Знов 29 Відділ СЧА показав свою працю теж у двох альбомах.

Окремо там подана хроніка праці Відділу, а окремо перегляд Дитячої Світлички.

Перегляд своєї праці подали також інші Відділи. Це були хроніки 16 Відділу з Міннеаполісу, 23 Відділу з Дітройту, 51 Відділу з Милвокі, 57 Відділу з Ютіки, 63 Відділу з Дітройту (2 альбоми), 64 Відділу з Нью Йорку (альбом історичного вбрання), 72 Відділу з Нью Йорку, 74 Відділу з Шикаго, 78 Відділу з Вашингтону, 84 Відділу в Шикаго. Був ще один перегляд, що його впровадили англійські Відділи. Вони видають на початку кожного року невеликі брошуровані книжечки з точним пляном праці на біжучий рік та з адресами кожної членки. Це є допоміжний засіб, що сильно влегшує роботу.

Треба висловити признання Конвенційному Комітетові за впровадження такої новинки у Виставку Жіночої Творчості. Напевне будемо її про-

довжувати в майбутньому, а Відділи дістануть охоту впровадити такі альбоми й хроніки в себе.

Третьою частиною Виставки був показ книжок жіночого пера. Їх було більше, як минулої Конвенції і тому лише з трудом удалось їх умістити на невеликому столі. А це велика шкода, бо така Виставка інформує делегаток про нові появи та показує, скільки маємо працівниць пера. Книжки були поділені на белетристику, науку й публіцистику, переклади, ювілеї й альманахи жіночих організацій та дитячу літературу. Для інформації відвідувачів був виданий каталог.

На жаль, не вдалося відмітити на Виставці ювілею письменниці Галини Журби, що в цьому році завершує своє 80-ліття. Однак напевне влаштуємо це на обговоренні книжок, що вже плянуються в наших Округах.

Присутня

Панель Прав Людини

Гасло XV. Конвенції США було получене з Міжнародним Роком Прав Людини. Боротьба за ті права в рамках ООН триває вже 20 років. Але Міжнародний Рік дає найкращу нагоду — включитись у цю боротьбу і шукати в ній окремих шляхів. До цього змагає Союз Українок Америки і його членство в найближчому 3-літті.

В тій цілі влаштовано Дискусійну Лаву на XV. Конвенції США. Вона була проведена англійською мовою тому, що в ній брали участь американські громадські діячі. Адже боротьба за права людини проходить також у цій країні!

Дня 6. липня ц. р. Дискусійну Лаву відкрила п-ні Стефанія Пушкар, голова США. Привітавши учасників і гостей, вона передала провід у руки п-ні Анастасії Вокер, містоголови.

Першою учасницею Лави була п-ні Оліва Ремінгтон Голдмен, учителька і журналістка. Її темою була „Несправедливість у світі“, огляд різних випадків знехтування прав людини у світовому масштабі. Своє зацікавлення українськими справами доповідниця довела, показуючи комунікат Світового Конгресу Вільних Українців, надрукований у Нью-Йорк Таймсі. Вона зберегла його, як черговий документ знехтування людських прав. А їх реєстр безконечний, як і засоби протидії.

Після неї промовляв п. Мирон Куропась. Його темою було „Знехтування людських прав в Україні“. В цій обширній доповіді доповідач дав картину нашої боротьби за права народу, катаклізми наших невдач і прояви найновішого спротиву. Він нанизав докази нелюдського ставлення зах. світу до наших визвольних змагань. Доповідь у скороченні ми вмістили в ч. 8, 1968 р.

Третьою доповідницею була п-ні Зайо Вудфорд Шровдер із Дітройту. Це правник і громадська діячка, пов'язана з Ген. Федерацією Жіночих Клюбів. Вона говорила про те, як може американка, членка Федерації Жіночих Клубів, включитись у боротьбу за людські права в своїй країні. Пригадавши, що в Америці колись постала найбільш поступова конституція, то й тепер тут знайдуться подвижники, що схочуть доказати гуманність цієї країни. Адже свобода й права людини, якими ми тут втішаємось, ще й сьогодні не є доступні багатьом суспільствам. Американське жіноцтво повинно розпочати хрестоносний похід за людські права, що починається на своїй вулиці, у найближчій крамниці і школі.

Чергова доповідниця п-на Ольга Шустер ствердила, що українська еміграційна група не має впливу на своє довкілля. А вона могла б його мати,

коли б виробила свій провід у відповідному напрямку. Треба піднести нашу громадську спромогу, треба глибоко зрозуміти демократичну ідею й застосувати її в житті, треба знайти контакт з американським довкіллям. У цьому була б помічна конференція провідних одиниць, що дали б образ сучасної України й її змагань.

Відкрито дискусію. Делегатки ставили різні запити. Найбільше їх відносилось до засобів оборони прав людини в світі. На це відповіли доповідниці, що є різні шляхи, починаючи від участі в не-урядових організаціях при ООН, до листів до конгресменів і сенаторів. П. Куропась пригадав про Комітети Тижня Поневоленних Націй та їхню акцію. Коли буде встановлений Комісар Прав Людини, тоді заходи можна буде спрямовувати до нього.

Однак були й запити, що торкались постави українського жіноцтва в ЗСА. Воно повинно повернутись лицем до проблем своєї країни поселення, була думка п-ні Ольги Шустер. Українська жінка мусить тут закріпитися й здобути вплив. Ми повинні допомогти Америці перебороти расову проблему, бо колись перейшли поневолення й добре знаємо його погубний вплив. Україна поставила колись першу демократичну систему в Європі і традиція лежить нам у крові.

Дискусія була дуже оживлена й треба признати, що в ній брало участь багато молодих делегаток. Висновки дискусії ввійшли до ухвал Комісії Зв'язків, що друкуються в цьому числі.

РЕГІОНАЛЬНІ ВЕЧОРІ

Відділи США в Дітройті відзначено на XV. Конвенції в Шикаго за влаштування ряду регіональних вечорів. Відбулись уже Вечір Полтавщини (63 Відділ), Вечір Гуцульщини (56 Відділ) і Вечір Волині (81 Відділ).

Тепер 56 Відділ США запланував Вечір Київщини, що має відбутись восени, а 81 Відділ США Вечір Закарпаття, що визначений на 16. березня 1969 р., у 30-ті роковини проголошення незалежності Карпатської України.

У програмі регіонального вечора є відчитання спогадів чи творів тієї землі, музичні виступи, пов'язані з нею та виставка нар. мистецтва з тих околиць.

Делегації і привіти

XV. Конвенція СУА, що відбулася 5.—7. липня 1968 р. у Шикаго, стала важливою подією цього року. Українське суспільство відгукнулось численними привітами, що їх відчитано в часі нарад Конвенції та на бенкеті Конвенції 6. липня 1968 р.

Для кращого перегляду подаємо їх угруповано за громадськими чи політичними категоріями.

Найперше відчитано телеграму від п-ні Олени Залізник, голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Слідували привіти від п-ні Валентини Воропай, місто голови СФУЖО в Європі, пп. Стефанії Савчук і Марії Солонинки, місто голови СФУЖО в Канаді, Марії Квітковської, голови Укр. Зол. Хреста в ЗСА, п-ні Уляни Целевич, голови Об'єднання Жінок ОЧСУ, п-ні Ірини Павликовської, голови Ліги Укр. Кат. Жінок у Канаді, п-ні Надії Голіаш, голови Відділу ОЖ ОЧСУ в Шикаго і п-ні Анни Рибак, голови Відділу Укр. Зол. Хреста в Шикаго. Привіт надіслав Укр. Ам. Горожанський Жіночий Клуб (п-ні Анна Матичак, голова) і Відділи СУА — 16 з Мінеаполісу, 53 з Асторії.

Привіти від наукових установ надіслали — Наукове Т-во ім. Шевченка за підписом д-ра Ром. Смаль-Стоцького, Українська Вільна Академія Наук за підписом Олександра Архімовича, Асоціація Діячів Укр. Культури за підписом д-ра Мих. Кушніра.

Наш громадсько-політичний провід вислав такі привіти: Український Конгресовий Комітет Америки (І. Базарко, адм. директор), Злучений Укр. Ам. Допомоговий Комітет (д-р Володимир Галан, президент).

Від Братніх Союзів привітали — Укр. Нар. Союз (д-р Ярослав Падох, гол. секретар), Союз Українців Католиків „Провидіння“ (о. шамб. М. Харина, гол. предсідник), Окр. Комітет Відділів Укр. Нар. Помочі в Шикаго (д-р Роман Кобилецький, голова), 157 Відділ Укр. Нар. Союзу в Шикаго (Михайло Харів, голова).

Ветерани привітали: від Об'єднання б. Вояків Українців Америки (д-р В. Галан, президент), Братства Укр. Січ. Стрільців (Іван Поритко, голова), Братства УСС і Укр. Червоного Хреста (д-р Тома Воробець), Відділ Об-ВУА в Шикаго (К. Крайник, голова), Станиця Братства УСС (Антін Артимович, голова), Т-во кол. Вояків УПА (мгр. Михайло Федак, голова), Братство кол. Вояків 1 УД УНА (Михайло Харів, голова).

Із шкільних і виховних установ надіслали: Шкільна Рада УККА (д-р Е. Жарський, голова), Об'єднання Укр. Педагогів ЗДА (Юлія Назаревич, голова), Об'єднання Працівників Дитячої Літератури (Леся Храплива, голова Представництва в ЗСА), Крайова Пластова Старшина (пл. сен. Я. Бойдунник, голова), Христина Навроцька (крайова командантка пластунок), Спілка Укр. Молоді Америки (мгр. Є. Гановський, голова), Укр. Вчительська Громада в Шикаго (М. Ременюк, голова), Українознавча Школа (А. Антонович, директор).

Від національно-політичних організацій надіслали: Укр. Гетьманська Організація Америки (інж. Михайло Гаврилів-Бояр, голова), Організація Державного Відродження України (проф. д-р Богдан Гнатюк, голова), Організація Оборони Чотирьох Свобід України (Іван Винник, голова), Спілка Визволення України (В. Коваль, голова), Укр. Нац. Державний Союз у ЗДА (Петро Самойлів, голова), Відділ Укр. Гетьм. Організації в Шикаго (Вол. Засадний, голова).

З товариств і установ привітали: Т-во Української Кооперації (Омелян Плешкевич, голова), Т-во Укр. Бібліотекарів Америки (д-р Роман Верес, голова), Федеральна Кред. Кооператива „Самопоміч“ у Шикаго (Роман Мицик, президент), Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч“ (мгр. Марія Головата, голова), Секція Укр. Фармацевтів при УЛТПА в Шикаго (мгр. І. Городиловська, голова), Укр. Літ. Фонд у Шикаго (А. Антонович,

голова), Українська Щаднико-Позичкова Спілка „Певність“ у Шикаго (Ю. Куляс, президент), В-во Миколи Денисюка в Шикаго, Т-во Укр. Купців і Промисловців у Нью Йорку, Клуб Львовян у Шикаго (Р. Яценків, голова).

XV. Конвенція СУА була громадською подією, що притягнула увагу широких кругів нашого громадянства. Більшість організацій та установ вислала письмові привітання, але прибули й особисті представництва. На першому місці слід згадати приявність п-ні Христини Навроцької, крайової командантки пластунок, що брала участь у нарадах. Молоде членство СУА з-поміж рядів Пласту підкреслює вагу цієї співпраці.

Від Наук. Т-ва ім. Шевченка прибув д-р Ілля Витанович із дружиною. Це батьки нашої співредакторки, п-ні Рути Галібей, що провадить дитячу сторінку. Представником свого видавництва був п. Микола Денисюк, що дав також доказ доброї волі, друкуючи Конвенційну Книжку в короткому часі. Від Клубу Львов'ян прибув п. Яценків.

КОНВЕНЦІЯ В РАДІОПЕРЕДАЧІ

Радіогодина п-ства Самбірських є пристановищем, на якому 22 Відділ СУА проголошує свої доповіді, звідомлення і вістки. А перед XV. Конвенцією там проголошувались вістки, пов'язані з підготовою.

Тому й не диво, що в часі XV. Конвенції СУА п-ні Люся Самбірська висунула думку — провести інтерв'ю з членом Екзекутиви. В тій цілі запрошено п-ні Осипу Грабовенську, секретарку Екзекутиви, на розмову. Дня 6. липня ц. р., о год. 7-ій вечора, мешканці Шикаго прослухали її.

Перші питання торкалися ділянок праці СУА. Слухачі почули про організаційну побудову СУА та головні почини — Гуртки Книголюбів, Дитячі Світлички, Музей Нар. Творчости, Бюра Сусп. Опіки, зв'язки з іншими етнічними групами. Потім ще кілька питань про перебіг Конвенції та її гасло.

На кінці п-ні О. Грабовенська подякувала Окружній Раді й громадянству м. Шикаго за теплу зустріч і підтримку нашої Конвенції. На тому закінчилась радіопередача, що понесла вістку про нашу Конвенцію у кожну хату.

Увага! Пресові референтки!

У 25-му році Нашого Життя старайтесь придбати оголошення для журналу. Зокрема подбайте про те, щоб у Різдвяному числі знайшовся привіт Вашого Відділу! З нагоди Різдвяних свят привітайте своїх рідних, приятелів і знайомих на сторінках Нашого Життя! Відділи вже одержали відповідні формуляри.

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

ШИКАГО, ІЛЛ.

Привітання Гол. Управи СУА

Окружна Рада СУА, яка гостила цього року Конвенцію СУА, започаткувала це гарним жестом. Дня 4. липня на закінчення Річних Зборів Гол. Управи влаштувала Рожевий Вечір. Це була привітальна вечеря для Гол. Управи з програмою, в якій взяли участь також делегатки Відділів, що вже прибули.

У Беверлі залі готелю засіли всі при гарно накрытих столах. Рожева заля і накрыття були достосовані до програми. Бо завданням Вечора, як ми довідались пізніше, — було представити дійсність напередодні Конвенції у рожевих тонах.

В імені Окружної Ради і Відділів СУА привітала Гол. Управу п-ні Люба Шандра, голова. Дальше передала провід Вечора п-ні Орісі Гарасовській, культ.-освітній референтці Окр. Ради. З питомою їй теплотою й сердечністю вона провадила програму. Спершу попросила п-ні Олену Лотоцьку, почесну голову СУА, провести молитву. Потім представила взаїмно членок Гол. Управи й Окружної Ради СУА та побажала всім „смачного!“

По вечері почалась мистецька програма. Отут оправдала себе тема Рожевого Вечора! В центрі її стояла гумореска п-ні Уляни Терлецької, в якій була описана підготовка до Конвенції і праця Конвенційного Комітету. З питомою авторці дотепом (всі ми пам'ятаємо її нагороджену сценку „А курка в рурі...“) вона обговорила всі етапи й завершила це несподіваним подарунком, вручаючи всім членкам Екзекутиви СУА... рожеві окуляри! З вдячності для малої „референтки“, внучки п-ні Терлецької, що їх зладила, треба було їх зараз же надіти.

Другою несподіванкою Вечора був показ вишиваного дитячого вбрання. Про це подбав 29 Відділ СУА, де згуртувалися талановиті матері тих діток. Показ підготувала п-ні Орісія Гарасовська при співпраці пп. Люби Коломиєць і Орести Пілецької. Вони також на зміну пояснювали поодинокі моделі. Як ми пізніш довідались, у Відділі працюють фахові мистецькі сили, що допомогли матерям такі суконочки й убрання запланувати і виконати.

І справді! По невеликому помості посеред залі подріботіли дитячі ніжки, поодинокі, вдвійку або втрійку. А які на дітях були моделі! Вишиті

ощадно, але влучно. Зі смаком і фаховим умінням приміненна вишивка підкресливала чар дитини. Та й діти пишались своїми суконочками, що зробили їх центром уваги. До промениди моделів по естраді пригравала на фортепіяні молоденька, дуже талановита учениця музичної школи Ірка Квірнбах (13 літ). Моделювало 35 дітей, усе діти членок 29 Відділу СУА.

Привітальний Вечір завершився ще одним милим жестом. Окр. Рада СУА запросила Гол. Управу на оглядини Домівки Відділів СУА. Для тієї цілі відбулась прогулька автобусом по місті, де проїздом оглянено всі українські установи. Вкінці відвідано Домівку СУА. Тут п-ні Віра Маркевич, містогорова Окр. Ради СУА, п-ні Марія Юзефович, голова 22 Відділу СУА і п-ні Люба Шеремета, адміністраторка Домівки привітали Гол. Управу давнім українським звичаєм — хлібом і сіллю.

Спільно з делегатками, що прибули, Гол. Управа оглянула гарно влаштоване приміщення, великий осяг Окружної Ради. На привітальні слова п-ні Юзефович п-ні С. Пушкар, голова Централі, відповіла, висловлюючи признання за здобуття Домівки. По короткій гутірці автобус відвіз гостей до готелю, де на другий день мала розпочатись XV. Конвенція СУА.

Присутня

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свято Ольги Басараб 26 Відділу СУА

Дня 18. лютого ц. р. членки зібралися при гарно накрытих столах, щоб відсвяткувати разом свято своєї патронки Ольги Басараб та надати почесне головство своїй заслуженій членці п-ні Катерині Хом'як.

Доповідь про Ольгу Басараб відчитала голова п-ні Анна Байко, а п-ні Кобаса привітала гостей з інших Відділів. При тому зазначила, що членки Відділу одногосно постановили надати почесне головство п-ні Катерині Хом'як за її ширю та жертвенну працю для Відділу. П-ні Вігишин пристібноула п-ні К. Хом'як квітку і подала скромний подарунок. Відтак п-ні І. Дидів із помішницями подали смачний обід, у часі якого вітали п-ні Хом'як та вичислювали заслуги пп. Ганиш, Стельмах, Васько, Явна, Бережанська, Решетилівич, Шандак, Кобаса, а п-ні Будор відчитала вірш, що його написала п-ні Хом'як 25 років тому. П-ні Хом'як зворушено подякувала всім.

Після відспівання „многая літа“ для почесної голови, закінчено молитвою і гимном СУА вдалі святочні сходини.

Привяна

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Подружні ювілеї в 42 Відділі СУА

На ширших сходинах нашого Відділу в лютому ц. р. відзначено подружні ювілеї двох наших членок. Це відбулось у привяності нашого членства та почесної голови СУА п-ні Олени Лотоцької, яка є членкою нашого Відділу.

Перший ювілей був п-ні Пелагії Малиновської, родом Сахман, довголітньої нашої касієрки. Вона походить із с. Підгайчики, пов. Перемишляни в Зах. Україні. В 1912 р. прибула до Америки, а в 1918 р. повінчалась із Михайлом Малиновським у катедрі Неп. Зачаття у Філядельфії. Господь поблагословив їх двома дітьми. Син Володимир згинув у 2-ій світовій війні, як американський вояк і Пелагія Малиновська стала однією з перших „матерів золотої зірки“ у нашій організації. Дочка Олена, заміжня Пада, має двоє дітей і цих двоє внуків є розрадою бабуні.

П-ні Пелагія Малиновська є членкою-основницею нашого Відділу. В її хаті відбулись основні збори та й у дальшому вона сповняла різні завдання та займала різні пости в Управі. Вже 12 літ вона виконує працю касієрки, за що ми їй дуже вдячні. Щиро вітаємо її з ювілеем і бажаємо прожити багато літ!

Другою членкою, що ми їй ювілей вшанували, була п-ні Катерина Мороз, родом Шегда. Вона походить із с. Майданик, пов. Ярослав. До Америки прибула в 1914 р., а повінчалась у 1917 р. із Володимиром Морозом із Старого Самбора. Подружжя мало четверо дітей, а з того один син згинув у 2-ій світовій війні. Так п-ні Катерина стала також „матір'ю золотої зірки“. Вже довгі роки вона є членкою нашого Відділу і віддано сповняє свої обов'язки. Бажаємо й надалі щастя і здоров'я у дальшому житті!

Присутня

Коли в Вашій місцевості немає Відділу СУА, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Зустріч градуантів середніх шкіл

Найбільшою імпрезою у звітному часі був бенкет і бал градуантів, що відбувся 16 червня ц. р. На рекламному машті модерного ресторану пишався напис в англійській мові: „Вітайте українські градуанти“.

Бенкет відкрила п-ні Ірина Руснак, культ.-освітня референтка, привітала духовних Отців, батьків градуантів та гостей і попросила п-ну Уляну Бадинську відіграти градуаційний марш, при звуках якого на залу вмашерувало 18 градуантів. Їх удекоровано спеціальними відзнаками та квітами.

Головну промову до градуантів виголосила голова Відділу п-ні Марія Крамарчук. У своїй короткій, але глибоко продуманій мові, висловила признання для молоді за її досягнення та гордість української громади за свою молодь, яка має всі дані піднести престиж українства в ЗДА та скріпити наш національний потенціал.

Гармонійним доповненням та пастирськими пригадками були промови о. шамбеляна Миколи Бабака, пароха укр. катол. церкви св. Йосафата та о. протоерея Миколи Чернявського, пароха укр. прав. церкви св. Покрови.

Від імені батьків щире слово на нову дорогу вже усамостійненого життя, оснований на власній праці, ініціативі та відповідальності — вже без дбайливого ведення батьків — сказав інж. Роман Павлічко.

Абітурієнт Олександр Білик іменем градуантів подякував Відділові СУА за влаштування імпрези та запевнив, що молоде покоління доложить усіх зусиль, щоб виправдати сподівання своїх батьків та української громади. Тому, що він теж був градуантом відомої музичної школи Істмана — заграв на піані „Нахштлік“ Шумана.

Святочний обід започаткував молитвою о. протоерея М. Чернявський. Після обіду, який закінчив молитвою о. шамбелян М. Бабак, почався бал.

Атмосфера бенкету та балу була щира та симпатична. Праця, що її вложили п-ні І. Руснак, яка несла всю відповідальність за цю імпрезу, та пп. М. Залітач, М. Приймак, О. Ганушевська, Л. Гавриляк, а передусім голова Відділу п-ні М. Крамарчук, заслуговує на признання та вдячність громади.

І. Мартинець

**ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ
ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?**

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

Ювілейне свято 71 Відділу СУА

Дня 26-го травня 1968 р. зійшлися членки і гості Відділу в Укр. Нар. Домі з нагоди його 10-ліття.

Гимном СУА розпочато свято, що його виконала співачка п-ні Іванна Кононів при акомпанієменті проф. Бориса Базалі.

Голова п-ні Надія Кух, відкриваючи свято, привітала численно зібраних гостей та попросила місцевого пароха о. декана Борсу провести молитву. По молитві однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять місцевих членок СУА, що відійшли.

Дальше п-ні голова представила гостей почесного стола та представниць інших Відділів СУА.

Це були — пп. М. Головей (1 Відділ), І. Бенцаль (4 Відд.), Р. Федьків (8 Відд.), М. Хитра (24 Відд.), С. Карапінка і Є. Мартинець (28 Відд.), М. Савчак (64 Відд.), Р. Яхницька (66 Відд.), Р. Полчій (72 Відд.), О. Гентиш (82 Відд.), М. Ярош (83 Відд.), Н. Клапшак (86 Відд.), І. Гись і В. Кушнір (95 Відд.). Крім того на свято прибули всі бувші голови 71 Відділу, а саме — пп. Варка Бачинська, Олена Назар, Марія Величковська і Галина

Із Зустрічі Градуантів 47 Відділу СУА в Рочестері:

Зліва на право, перший ряд: Синтія Блишак, Лідія Вдовичин, Ірина Гулькевич, Галина Білик, Ірина Хміляр, Орися Твердохліб, Христина Шутер, Христина Гавриляк, Оля Джус, Христина Юрків, Катерина Сохань. — У другому ряді зліва до права: Євген Баліч, Тарас Мигович, Юрій Павлічко, Ігор Загачевський, Олександр Білик, Андрій Ганушевський, Роман Бадинський.

From the Graduation Party of UNWLA Branch 47 in Rochester, N. Y.

Із ювілею 71 Відділу СУА в Джерзі Ситі:

Сидять від ліва до права: д-р Е. Котик, голова Відділу УККА, п-ні М. Турко, перша голова Відділу, д-р Білозор, п-ні Марія Білозор, співосновниця Відділу, п-ні Надія Кух, теперішня голова Відділу, п-ні Ірина Левицька, голова Окр. Ради СУА в Ньюарку, п-ні Оксана Рак, голова Окружної Ради СУА в Нью Йорку, о. декан Борса, парох, п-ні Стефанія Пушкар, голова Централі, о. В. Терещук, парох Бейону, п-ні Катерина Пелешок, співосновниця Відділу, п. А. Шаран, голова УНДому.

From the 10th anniversary of UNWLA Branch in Jersey City, N. J.

Білик, як також представники різних місцевих товариств.

Під час спільного обіду, гості свідно обмінювались думками, а під кінець його, довголітня і заслужена членка Союзу Українок ще на рідних землях та співосновниця 71 Відділу в Джерзі Ситі, п-ні Марія Білозор, виголосила доповідь про 10-літню діяльність 71 Відділу та його досяг.

В мистецькій частині, яку провадила культ.-освітня референтка п-ні Мирослава Сіра, виступала п-ні І. Кононів, що при фортеп'яновому супроводі проф. Б. Базалі відспівала гуцульську пісню „Верховина“, виконала музичний монтаж „Довкола світу“ та „Колискову“. З чуттям віддана програма зробила на присутніх глибоке враження.

Танцювальна група, зложена з молоді Пласту й СУМА, зорганізована при місцевім Укр. Нар. Домі, під мистецьким керівництвом проф. Романа Петріни, відтанцювала шість народніх танків, що їх публіка прийняла з захопленням.

Гарна була сценка „Очайдушки“, що її виконали найменші діти, з яких п-ні Н. Кух створила сценічний гурток — дітей членок СУА.

Під час мистецької програми вручено грамоту почесного членства Відділу п-ні Марії Білозор. Грамоту вручила касієрка п-ні А. Княжинська, яка в теплих словах з'ясувала віддану працю п-ні Білозор для 71 Відділу та вдячність Відділу за це. На пам'ятку Відділ подарував, крім грамоти також трипільської кераміки тарілку. Після зворушливих слів подяки від п-ні Білозор, слідували привіти від гостей.

Голова Централі СУА п-ні Стефанія Пушкар у короткому слові звернула увагу на тих жінок, що помимо заробіткової праці, ведення домашньої господарки, виховування дітей, беруть

участь у громадському житті. Вони працюють жертвенно в СУА в ділянках культурній, харитативній, та ведуть освідому акцію про Україну серед американців. Закликала тих жінок, що не є ще членками СУА, увійти в наші ряди.

П-ні Пелешок пригадала присутнім, як вона, спільно з іншими панями, організувала Відділ СУА на терені Джерзі Ситі.

З привітаннями виступили: п-ні Ірина Левицька від Окр. Ради Ньюарку, п-ні О. Рак від Окружної Ради Нью Йорку (спільний привіт від голов і делегаток Відділів), п-ні Ростислава Яхницька від 66 Відділу СУА з Нью Гейвену, п-ні Марія Хитра від 24 Відділу СУА з Елізабету, п-ні Іванна Гись від 95 Відділу з Бейону. Опісля слідували привіти від представників різних громадських організацій на терені Джерзі Ситі.

Перед закінченням бенкету, гості побачили дуже гарну інсценізацію „На перехресті“ у виконанні старших дітей членок СУА, під керівництвом п. Івана Цюлька. Танками „Запорожець“ і „Гопак“, у виконанні старших танцюристів, що їх зорганізував пластун Богдан Синенко, син однієї з членок Управи Відділу, закінчено мистецьку програму цього успішного свята.

На кінець голова Відділу подякувала присутнім Отцям, Голові Централі й усім присутнім за участь і попросила о. декана Борсу провести молитву, по якій присутні відспівали укр. нац. гимн.

М. Сіра

пресова референтка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Літ. Вечір 86 Відділу СУА

Видати книжку, навіть у „країні добробуту“, поєднане з великими фінан-

совими труднощами. Це завдання взяв на себе новий, молодий Відділ, що й досі не переступив числа 20 членок. Ще минулого року Управа Відділу під проводом тодішньої голови А. Твардовської, це рішення затвердила. Спеціальний Комітет (С. Темницька, Л. Лапичак, Н. Кляпшак, В. Воронка) зайнявся збіркою фондів і незабаром книжка появилася.

Завершенням цієї події був Вечір, що відбувся 4. травня ц. р., в якому відзначено 60-річчя автора „Жовтого князя“ — В. Барку. Вечір був дбайливо підготований і стягнув добірну публіку Ньюарку-Ірвінгтону та велике число Союзнок Ньюаркської округи (150). Це завдячуємо особі відомого письменника і молодим ініціаторам. Вечір відкрила і на ньому головувала теперішня голова Відділу О. Степанка.

Про Василя Барку, як письменника, есеїста й поета прочитав доповідь письменник Л. Полтава під заг. „Співець білого світу“. (Див. „Свобода“, чч. 134, 135 і 136 з 1968 р.). В ній, крім біографічних даних про автора, доповідач подав аналізу його творчости та голоси критиків. Доповідь з увагою й зацікавленням вислухали присутні. Уривок із повісти „Жовтий князь“, про голод на Україні 1933 р., прочитала по-мистецьки Євгенія Єнсен.

Появу ювілята присутні зустріли рясними оплесками. Він прочитав есей на релігійно-моральну тему „Тамниця воєначальника“. Хоч зміст есею не легкий до зрозуміння, але присутні з напруженням слідували за думками автора. Читанням уривка з нової поеми з козацьких часів „Кафа“ автор досягнув повний контакт із слухачами. Свої здібності як перекладач виявив він читанням уривку з „Короля Ліра“ В. Шекспіра.

Із показу Вишиваного вбрання 28 Відділу СУА в Ньюарку:

Дня 17. березня ц. р. організаторки показу вивели також дитячі строї

At the Fashion Show of UNWLA Branch 26 in Newark, N. J. children's embroidered wear was modeled.

Нововидані книжки були виставлені в залі і по офіційній програмі молоді членки оточили автора з проханням дати автографи.

Цілість доповнила виставка картин Б. Божемського, що був теж присутній. Тут пригадуємо, що нашому мистцеві перший улаштував виставку 28 Відділ в Ньюарку, а ділянка виставок образотворчого мистецтва серед Відділів СУА набирає щораз то більшого значення. Були виставлені олійні картини, дереворізні й акварелі. Сам мистець сказав, що базує свою творчість на враженнях від природи (квіти, краєвиди) з малою дозою абстракції і на народнім мистецтві (вишивка, різьба). Більшість виставлених картин розпродано.

Чай, кава і солодке, смачне печиво заходами господинь під проводом Р. Галіцінської, не дозволили присутнім скоро розійтись: всі обговорювали почуте й побачене та обмінювали своїми думками. Тож до успіху Відділу спричинилося членство СУА та місцеве громадянство, що вмiло оцінити їх працю.

Тож і я скористала з нагоди, щоб за „лаштунками“ поговорити з господинями цього цікавого Вечора. З розмов виявилось, що в них немає „звичайних“ членок, бо всі членки в Управі й усі працюють разом. Більшість мають малі діти й мусять вдумувати різні способи, де й на кого їх

залишити, а здобутий час дати громадській роботі. На моє питання, котрі членки найбільше причинилися до видання книжки, була відповідь: „Ми всі і не хочемо, щоб когось вирізнявати“.

Всі членки розпродують книжку „Жовтий князь“, а гроші, вложені в її видання, вже повернулися. Автор відмовився від гонорару, тож плянують перекласти повість на англійську мову, що й є також бажанням письменника.

Подаючи це до загального відома Союзянок, бажаємо дальших успіхів усім членкам 86 Відділу СУА.

Наталія Чапленко
культ.-осв. референтка СУА

ГАРТФОРД, КОНН.

З діяльності 93 Відділу СУА ім. О. Степанів

Перша половина року діяльності нової Управи Відділу під проводом голови п-ні Ольги Платош була вповні успішною. Всі референтки та членки Відділу ставились поважно до своїх завдань.

Референтки сусп. опіки подбали про висилку пачок воякам-українцям у Вієтнамі та потребуючим в Україні. Відвідували вони місцевих хворих та старших віком самотніх осіб. На адресу Відділу прийшло багато листів-подяк. Самозрозуміле, що заслуги

тут і референток госп. відділу, які дбають про те, щоб на все були потрібні фонди у касі.

Старанням організаційної і культ.-освітньої референтки, у тісній співпраці з головою Відділу, влаштовано ряд ширших сходин, на яких відчитано реферати на різні теми. На ширших сходинах з нагоди святкування 50-ліття української самостійності п-ні Анна Любинська прочитала доповідь про події та всеукраїнське значення Листопадового Зриву із спеціальним підкресленням його впливу на політичне відродження Закарпаття. На наступні сходи п-ні Ірина Люмей приготувала доповідь про українську жінку-героїню. Своєю гарною мовою та дикцією захопила вона всіх слухачів.

Темою реферату п-ні Ірини Скочдополь була особа письменниці Наталени Королевої. Реферат цей викликав живу дискусію. П-ні Скочдополь згадала рівнож книжку про патронку нашого Відділу — О. Степанів. Книжка незадовго вийде друком старанням та коштом нашого Відділу.

Діяльність Відділу, перед вакаціями, закінчено з початком червня Чайним Вечором. Я дозволю собі назвати цей Вечір — родинним, бо присутні гості — це в більшості родини наших Союзянок. Крім доброго корму для тіла, мали ми і корм для душі. Різно- (Докінчення на обгортці)

На сторожі здоров'я

Поганий апетит

Кому невідомо, скільки переживань завдають батькам діти з поганим апетитом? З усіх скарг, із якими матері звертаються до лікарів, чи не найчастіше доводиться чути скарги на поганий апетит дитини.

У чому ж причина поганого апетиту? У дітей, як і в дорослих, він не завжди сталий — сьогодні кращий, завтра гірший. Це стосується навіть найменших, хоч вони часом не можуть висловити свого бажання. Але їх відмова від звичайної їжі повинна насторожити батьків на думку, що якась тут причина є.

Такі коливання в апетиті залежать від фізіологічного стану організму — від роботи кишечника, обміну речовин. Тимчасові розлади в роботі кишечника (запори, проноси) як правило, викликають і зниження апетиту. На відсутність апетиту, особливо зранку, скаржаться і діти з хронічним тонзилітом (поганою носоглоткою). Негативно відбиваються на апетиті перенесені хронічні і гострі захворювання.

Нерідко причиною тривалої відсутності апетиту є знижена діяльність слинних залоз. Такі діти переживають надто повільно, вони довго не можуть проковтнути їжі, бо вона недостатньо змочена слиною. В цьому випадку треба правильно підібрати страву і навчити дитину їсти невеликими порціями, запивати водою. Дітям із зниженим апетитом слід за чверть або пів години до їди дати попити перевареної води, підкисленої яблучним або цитриновим соком.

З повсякденного досвіду відомо, що солодке знижує апетит. Отже треба дуже пильнувати, щоб дитина не їла нічого солодкого перед обідом. Зниження апетиту може мати також нервово походження. Збудження, хвилювання, переживання негативно позначаються на апетиті.

Поганий апетит може бути на-

слідком несприятливої обстановки, неправильного виховання дитини взагалі, і зокрема, неправильної поведінки дорослих під час годування.

Якщо дорослі примушують дитину їсти понад силу, залякують її або навпаки, розважають піснями, танцями, розмовами, то як правило вони не досягають бажаного вислідку, тобто викликають у дитини різко негативне ставлення до їди.

Заохочувати дітей до їди треба, але надто енергійно примушувати не можна ні в якому разі.

Пасивні, малорухливі діти їдять дуже повільно. Їм слід нагадувати про їду, особливо коли вони крутяться, дивляться в різні боки. Але не забувайте, що швидко їсти діти ще не вміють. Терпляче і спокійно чекайте поки вони проковтнуть.

Годувати дітей необхідно в один і той же час. Бажано, щоб це робила людина, наділена для цього необхідною витримкою і терпеливістю.

Діти до нових страв, як правило, звикають поступово. Для збудження апетиту з двох років перед їдою можна давати ложку квасної або тушкованої капусти, скибочку гострого сиру, або трошки очищеного квашеного огірка.

Надто часта зміна стравопису позначається на апетиті так само негативно, як і одноманітна їжа.

Дуже добре на апетит впливає дитячий гурт. Тому поручаємо видавати дітей із поганим апетитом у дитячі садки і світлички, де існує твердий режим дня і харчування відповідне до віку малюка.

Лікарка

Гігієнічні й сучасні приписи
НАТАЛІЇ КОСТЕЦЬКОЇ

Овочі й городина

можна замовляти в Централі СУА

Ціна 60 ц.

Куховарські назви

НА БУКВУ М

Молоко — цінний, харчовий продукт сіл.-госп. тварин.

Молоко збиране з малим % товщу. Skimmed milk.

Молоко згущене, сконденсоване. Condensed (evaporated milk).

Молоко сухе у виді порошку (dry milk).

Молоко кисле, sour milk.

Молочні страви — страви з молоком.

Молочні продукти — сир, масло і т. п.

Молочні суміші — готові страви для дітей. Malted milk.

Молочно-кислі бактерії — група бактерій, що під їх впливом витворюється молочна кислота.

Молочна кислота [CH₃CH(OH)COOH] витворюється в організмах тварин і деяких рослин під впливом молочно-кислих бактерій (кисле молоко, капуста).

Молочний цукор, лактоза — вуглевод (C₁₂H₂₂O₁₁) складова частина молока.

Молочне дерево — сік троп. дерева півд. Америки, використовують як їжу.

Молочко — 1. зменш. від молоко; 2. репродуктивні залози риби самця (melt).

Молочаник, молочник — рибасамець, молочний оселедець.

Мольва — риба з род. тріскових (Molva).

Молот, риба — hammerfish.

Молоски, м'якуни — тип безхребетних тварин, покритих раковиною.

Моляса — побічний продукт при виробі цукру.

Мореля, абрикос, сад. Apricot.

Морква, гор. морквяний. Один корінь моркви — одна морквина.

Морозиво, рос. морожене, польоди. Ice cream.

Морозиво з вафлями — ice cream sandwich.

Морожене м'ясо, морожена година.

Морожениця — посуд для морозива. Ice cream mold.

Морошка, росл. їстівні ягоди. Cloudberry.

Морс (фр.) овочевий сік з водою і цукром.

Морський йорж, скорпена — риба з род. йоржів. Н. Ч.

Користаймо з досвіду

Ірина Кашубинська

Свята в жовтні?

Може кого здивує, що вже в жовтні пишемо про Свят-Вечір. Йдеться про те, щоб гідно приготуватися до великого Празника і передати молоді наше давнє про свято. Колись було нормально про будень одне, про свято друге, чи то в їжі чи одязі. Сьогодні в Америці, як у веселій пісні, „і свято було б на щодень...“ Нашим завданням буде приготувати свята такими, щоб відрізнити їх від буднів, як внутрішньо-духово, так і зовнішньо — формою. Хочу порушити справу святочного харчування. Завдання нелегке, коли йдеться про вдержання балансу їжі і вимог нашої традиції. Тут треба застанови і плянування завчасу. Візьмім під увагу стравопис на Свят-Вечір. Для нього вимоги традиції це — дванадцять пісних страв, без м'яса і набілу, що охоплюють плоди городу, саду, лісу, поля і рік. На перший погляд це може перелякати не одну господиню. Подумаймо, а побачимо, що не буде це тяжко перевести, коли до головних страв, що їх хочемо мати на вечерю, приладимо салати: з квасної капусти, фасолі „лайм“ чи іншої, маринованих грибків і т. п., які з оселедцем, сардинками чи сарделями будуть доброю закускою, а залишки можна подати другого дня до м'ясива. Щоб не було забагато праці на останній день, можна скорше приготувати і заморозити: вареники, вушка до борщу, голубці, змелений мак до куті або готову кутю, почищену рибу, пиріг з яблуками і т. д. Не числиться до страв колач, бо його не їсться при вечері і просфора до ділення, бо вона те саме, що кутя.

Традиційний плетений колач

Потрібно:

- ¼ горнятка теплої води
- 1 пачка сухих дріжджів (½ унції прасованих)
- ¼ ложки цукру
- 2 ложки оливи

- 1 ложка цукру
- 2½ ложки солі
- 2 горнятка кипячої води
- 8 горняток (2 ф) борошна (муки)
- 2 яйця розбиті
- 1 яйце до мащення і мак до посипання

На теплу воду у посудині величини горнятка висипати дріжджі, посипати цукром, замішати і поставити у тепле місце, щоб підійшло. Далше до плястикового прямокутного начиння, спертого так, щоб рідина була на одному боці дати оливу, сіль, цукор і залити водою. Тоді потрохи сипати муку на сухе місце, а великою дерев'яною або плястиковою ложкою хлюпати воду, змиваючи борошно на рідке тісто (зужити приблизно пів муки). При тій праці за пара прохолоне, а дріжджі підійдуть і їх вливаємо, посипуємо мукою, змішуємо разом, додаємо розколочені яйця і підсипуючи мукою місимо около 20 хвилин. Тісто відстане від руки і посуду. Дати посуду з тістом до плястикової торби, або плястика з чистального заведення і поставити на миску з теплою водою у тепле місце, щоб підійшло подвійно (45 хв. до 1 год.). З тої маси вийдуть два середні довгі колачі або з 2/3 тіста довгий а з 1/3 круглий колач, або два круглі однакові, або 3 круглі різної величини для піраміди. Тісто на довгий колач ділимо на 4 частини. Руки намастити олією і тачати 3 частини на валки, грубші в середині і сплести їх разом як косу, зачинаючи від середини. Кінці дати під спід. Четверту частину поділити і витинати два рівні валки, скрутити в шнур і покласти через середину поверх потрійного. Покласти на лист, вистелений алюмінієвим папером, вимашеним олією. В кількох місцях дати зубочистки, щоби плетення не зсунулося. Обгорнути плястиком і дати підрости около годину. Помастити розколоченим яйцем, посипати маком і пекти при 350 ст.

впродовж 45 хв. По 15 хв. витягнути і помастити вдруге, щоб дістати гарну рівну краску. (Плетення круглого колача подано точно в книжці Савелі Стечишин.)

Риба в помідоровій підливі

Потрібно:

- 1½ ф мороженої риби
- 2 ложки солі
- 2 ложки борошна (муки)
- ½ горнятка оливи
- 2 середні цибулі (1 горнятко грубо крайної)
- 2 лаврові листки
- 6 пахучих перців
- 1 горнятко помідорової пасти
- 2—3 ложки підливи „Чілі“
- 2—3 ложки помідорової гірчиці „Кечап“
- 1 ложка цукру
- 1 горнятко води

Рибу розморозити і дати до солоної води на 20 до 30 хв. Якщо риба ціла, почистити перед тим з півки в середині і повідтинати плавці і хвіст. Далше обсушити на паперовому рушнику, покроїти на кусники, обсипати мукою. На сковороду дати половину оливи, загріти і смажити гостро коротко на обидві сторони рибу, та відложити на бік. На сковороду дати цибулю, решту оливи і зм'ягчити цибулю до легкого золотого кольору. Влити змішані з водою всі помідорові підливи і приправи. (Можна додати варену кружальцями моркву). Тушкувати все аж олива стане прозора (15 хв.). Вложити рибу так, щоб уся була закрита підливою. Заварити і відставити, щоб вистигло. На другий день подавати з хлібом. Найкраще надається риба „whiting“, можна вжити свіжу „філе“ або готувати смажену, в булці заморожену.

ПОДЯКА

Управі 66 Відділу США ім. Олени Кисілевської в Нью Гейвені складаємо щире подяку за прислані квіти та участь у Богослуженні з нагоди 50-ліття нашого вінчання. З тієї нагоди складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Альбіна і Микола Кошак
Нью Гейвен

П Р И С И Л А Й Т Е
П Е Р Е Д П Л А Т У !

Українська ВИШИВКА

Стилізоване вбрання

Взір до білого плаща
Design from the Hutzul region

Ще в 30-их рр. українські мисткині і модельєри спробували творити у Львові „українську моду“. Чудові моделі проектували — Олена Кульчицька, Михайлина Стефанович, Наталія Гургула. А в робітні „Труду“ здійснювались ці проекти під умілим проводом Елі Олесницької. Потім їх демонстрували на показах моди.

Щойно тепер приступив Київський Будинок Моделів до такого завдання. Вперше випродав на ЕКСПО-67 у Монреалі стилізоване українське

вбрання. Над ним працювали українські мистці і модельєри, черпаючи з багатой скарбниці українського одягу. Їм пощастило подати справді різноманітну картину. Добре було, коли б це стало постійним завданням Будинків Моделів, а не тільки для показу перед українцями Канади.

Весною ц. р. цілу збірку моделей продемонстровано у Чехословаччині. На показах моди в Празі, Брно і Братіславі промайнули ті яскраві вишивки, каптарика й бинди. Напевне залишили в мешканців Чехословаччини таке ж враження, що й у Канаді.

Зимовий плащ з українським орнаментом

Проект зимового плаща з білого сукна виконали модельєри Петро Загубин і Людмила Скулкіна. Плащик безумовно гарний. Своім виглядом нагадує українську свиту, хоч крій його прямий, до низу злегка кльошо-

вий. Стоячий комірець і передня пола обведені чорним смушком. Краї сукна біля хутра викінчені зубчастим орнаментом. На розі передньої поли є вміщений мотив, узятий із гуцульського китаря.

Мабуть тому цьому моделєві надано назву „Гуцулки Ксені“.

Гуцульський мотив

Мотив гуцульського китаря у природній величині. Його можна виконати чорною волічкою. Рисунок перенести калькою на сукно і йдучи за лініями настилуванням виконати взір.

Плащ із білого сукна, прикрашений гуцульською вишивкою
White coat, adorned with embroidery

Замовляйте АЛЬБОМ УЗОРІВ Українські Народні Вишивки

Серія 3

Взори з Галичини, Буковини
й Київщини

Ціна 2 дол.

Замовляти в Централі СУА

ТОВАРИСТВО „АМНЕСТІЯ“

У 1961 р. постала в Великій Британії організація під найменням Інтернаціональної Амнеcтії. Її ціллю є — запевнити звільнення або принайменше людські умовини для в'язнів, що є ув'язнені за свої релігійні чи політичні переконання. Амнеcтія створила для них назву „в'язнів сумління“.

У 1966 р. створено філію цієї організації у ЗСА. У Вашингтоні постало б'юро, що стало працювати за своїм призначенням. Це є — збирати відомості про „в'язнів сумління“ в різних країнах, встановити їх архів та почати дію в їх користь. Це означає — розсилання листів на різні адреси, інформація до преси і радія про даного в'язня, переговори з урядовими чинниками і з економічними установами чи торговельними підприємствами. Т-во „Амнеcтія“ видає свій Листок „Amnesty Action“, де реферує життєписи „в'язнів сумління“ і подає відомості про свої заходи.

В серпневому числі того листка головне місце присвячене силветці В'ячеслава Чорновола. Окрім того знаходиться там переклад листа Євгенії Кузнецової, спрямований до двох шведських учених, що турбувались її долею в концлагері Мордовії.

Недавно тому Управа СФУЖО звернулась до Т-ва „Амнеcтія“ з клопотанням за долю трьох жінок-в'язнів, засуджених на 25 років. Це є Катерина Зарицька, нар. 1914 р., Галина Дідик, нар. 1912 р., і Одарка Гусяк, нар. 1924 р. Вони перебувають тепер у суворій тюрмі в Володимирі над Клязьмою. У відповідь дістала запевнення, що Товариство знає про тих жінок, збирає точніші відомості про них і поведе акцію за їх звільненням чи облегшенням їх долі.

Т-во „Амнеcтія“ — це одна з доріг, якою можна рухати сумління світу, щоб вказати на явні порушення прав людини.

Двадцятьліття СФУЖО

Вже незабаром наближаємось до тієї хвилини, коли Управа СФУЖО та її складові організації відмітять 20-ліття Світового Жіночого Конгресу у Філядельфії, коли засновано Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Цей момент став помітним в історії українського жіночого руху. Заснування СФУЖО припало в переломову хвилину, що стала рівночасно великим випробуванням.

Закінчення 2. світової війни створило зовсім нову ситуацію для української визвольної ідеї. Всі наші землі знайшлися під ярмом большевицької окупації, де не було умовин для проблесків вільного самостійного життя. Все визвольне змагання спочило на плечах еміграції, давно поселеної і нової. У цьому намаганні жіноцтво мало свої окремі завдання і тому провід жіноцтва змагав до об'єднання сил. Правда, існував Світовий Союз Українок, заснований із подібною метою у 1937 р. Але його статутіві рамці вже не відповідали новим потребам розселення. І тому це об'єднання здійснено у формі Федерації, як найбільш достосованої до нових умовин.

Ця бистрота рішення виявила громадську зрілість і організаційну справність українського жіноцтва. Як тепер бачимо — балтійські жінки об'єдналися у свою Раду Балтійського Жіноцтва шойно у 1959 р., а Європейська Рада Жінок створилась також у 50-их рр. Факт об'єднання і витичення спільного шляху українського жіноцтва безумовно скріпив українське суспільство в перших трудних роках нового поселення.

Двадцятилітній шлях СФУЖО є — подібно, як і його заснування — здобутком цілого українського суспільства. Він виказує

великі позитиви, що їх уміли належно оцінити складові організації. На першому місці слід поставити визначення ясної мети українського жіноцтва, яка незалежно від територіяльного походження і віровизнання просвічувала всім. Це є — скріплення сил українського народу у змаганні до визволення нашої Батьківщини. Насвітленню й розробленню методів праці були присвячені численні Конференції, Студійні Дні і Конгреси, що їх проведено під проводом чи за ініціативою СФУЖО.

Великою цінністю того часу являється тісна пов'язаність українського жіноцтва з собою. Цей контакт, обмін матеріалами і засобами а не раз і організаційними силами — це осяг, що скріплював самопочуття складових організацій. Під впливом того вони переборювали труднощі, шукали нових шляхів і росли. Багато випадків того роду може занотувати історія СФУЖО!

Врешті не останнім здобутком є — наша репрезентація на міжнародньому ґрунті. СФУЖО здобуло собі місце і признание в кількох середовищах. Коли зважити, як трудно осягнути це для екзильного жіноцтва, то треба це зрозуміти й далі розбудувати. Останнім осягом того роду є об'єднаний виступ різних екзильних жіночих угруповань у Нью Йорку, що стався завдяки ініціативі українського жіноцтва.

Отже 20-літній шлях СФУЖО — хоч проходив із різними труднощами й перешкодами — виявився успішним. Його потребу висунуло українське жіноцтво в переломову хвилину і підтримало своїм довірям впродовж довгих літ.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ДИТЯЧИЙ САДОЧОК У БОЛТОНІ

Вже минає 20 літ від часу, як перші українські поселенці прибули на британський терен. Одні з німецьких таборів для переміщених осіб, а другі, як бувші вояки Дивізії „Галичина“ — з Італії. Початки були тяжкі через незнання мови, брак зорганізованого громадського життя тощо. Але невдовзі був нав'язаний контакт із Союзом Українців у Великобританії, і біля нього почало гуртуватися все українське життя. Після поборення початкових труднощів з'явилися українські родини й уже за кілька років життя поставило нові вимоги, а саме: виховання дітей в українському дусі.

Перші заходи щодо організації Школи Українознавства поробив о. радник Я. Гаврилюк і його мати, п-ні О. Гаврилюк. Завдяки їхній ініціативі й постала така школа із садочком при ній, але навчання не являлося ніякою проблемою, бо всі діти були україномовні.

Після кількох років існування садочку виникла потреба його реорганізації і таким реорганізованим він залишився до сьогодні, але з кожним роком виникали нові проблеми в навчанні й вихованні. На початку в ньому були діти українських родин, що влегшувало справу, а тепер це діти в більшості мішаних подруж, які во-

лодіють українською мовою дуже слабо або й узагалі не знають її, що, в свою чергу, утруднює та сповільнює темп навчання. Проте, завдяки наполегливій праці садівнички п-ні А. Карпінської, садочок гарно розвивається, й ці майбутні школярі починають любити свою рідну мову, наші звичаї і далеку, ніколи не бачену, Україну.

Крім звичайного навчання, садочок бере активну участь у національних і релігійних святах. Нещодавно наші найменші пережили небувалу подію: до м. Болтону завітав Його Ексцеленція Кир Августин Горняк із нагоди посвячення новонабутої церкви. Діти з садочка й Юного СУМ-у привітали Владика перед входом до церкви квітами, а під час обіду виступали в програмі концерту. Всіх „маленьких артистів“ — як їх назвав Кир Августин — публіка нагородила щирою овацією. У виголошеній промові Владика зазначив, що він є „гордий, коли наші найменші дітки вивчають українську мову, пісні й традиції, тому ми не маємо потреби боятися того, що вони згубляться в чужім оточенні, відірвані від рідної землі“.

Тож нехай ці слова високого церковного достойника будуть заохотою для невтомної виховниці, п-ні А. Карпінської, яка, переборюючи всі труд-

Платоніда Щуровська
Ukrainian conductor Platonida
Schurovska

нощі, що виникають на шляху життя, продовжує далі таку корисну у виховній системі працю, щоб виховати цих найменших у любові й пошані до нашої мови та українських традицій.
О. К.

75-ЛІТТЯ ДИРИГЕНТКИ

Український музичний світ знає Платоніду Щуровську, як талановиту диригентку та співробітницю О. Кошиця. А читачки Нашого Життя зацікавлені з її молодечими поривами в уривку спогадів, що був надрукований у 1967 р.

Платоніда Щуровська походить із Черкащини, де народилась у 1893 р. у священничій сім'ї. В 1913 р. вступила до Київської консерваторії, а в 1918 році брала участь у творенні Української Капелі й разом із нею виїхала за кордон. В Празі закінчила консерваторію в 1924 р. і стала доцентом диригентури при Укр. Пед. Інституті. Весь час працювала як диригент хорів у Празі й Подєбрадах, виступаючи не раз перед чеською публікою. У 1928 р. зазнала великого успіху на Міжнародному Фестивалі, де об'єднані українські хори дістали перше місце. Через кілька років виступала на тому Фестивалі в друге.

З 1934—1937 вона вчила співу в ужгородській гімназії, а пізніше в гімназії в Модржанах. Воєнні події потрясли її життям, відриваючи від неї чоловіка, що загинув у Києві в 1945 році. Мисткиня відійшла від мистецького життя. Та в 1965 р. диригувала концертом у пошану О. Кошиця, а в 1968 р. взяла участь у концерті Т. Шевченка в Празі, де її сердечно вітало українське громадянство. В її 75-ліття вітає її також українське жіноцтво, що гордиться її мистецькими успіхами та з любов'ю пам'ятає про неї.

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Дев'ятий Літературний Конкурс СФУЖО

Дев'ятий Літературний Конкурс СФУЖО, проголошений Світовою Федерацією Українських Жіночих і уфундований Марусею Бек, радною міста Дітройту, що мав за тему короткий поетичний твір, закінчився постановою Літературного Жюрі на засіданні 12. серпня 1968 р.

Літературне Жюрі в складі — Ярослав Розумний, Марина Рудницька, Іраїда Тарнавецька — розглянули твори 29 авторок і признали нагороди й відзначення, як слідує:

Перша нагорода у висоті 100 дол. за вірш „Чужинцеві“, якого авторкою по відкритті коверти виявилась ГАННА ЧЕРІНЬ із Шикаго.

Другу рівнорядну нагороду у висоті 100 дол. поділено між двох учасниць: Половина нагороди за вірш „Побачення з океаном“ припала авторці, якою по відкритті коверти виявилась АЛЛА КОССОВСЬКА з Нью Йорку, а друга половина нагороди за вірш „Вінчання“ авторці, якою виявилась ОЛЬГА ЛИТВИН з Австралії.

Окрім того Літературне Жюрі відзначило ще кілька віршів, що заслуговують на увагу:

МІРА ГАРМАШ, Філадельфія, „Львів“

ДІМА, Нью Йорк, „На далеких дорогах“

УЛЯНА ЛЮБОВИЧ „Туга“

Між віршами, що вилинули на Конкурс, виявлено вірші-пародії, яких Жюрі не включило до нагород.

Ярослав Розумний
Марина Рудницька
Іраїда Тарнавецька

- Ukrainian Woman -

Vital Issues Concern of GFWC Convention

By Mary Dushnyck

The 77th annual convention of the GFWC was held in Boston, Mass. from June 9-14, with 1100 delegates representing the Federation's 11 million world membership. Mrs. Walter V. Magee was elected president for the coming two years. The convention concerned itself with discussions of the vital issues of the day and passed several resolutions relating to them.

Two Ukrainian member organizations of the GFWC participated in the convention. The World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WF-UWO), a member of the GF's International Clubs, was represented by its program chairman, Mrs. Stefania Pushkar, UNWLA president. Mrs. Mary Dushnyck represented the UNWLA of which she is public relations chairman. She delivered greetings to the convention from the UNWLA, an associate GFWC member. The two delegates attended sessions and a breakfast for international guests, issued a press release, and participated in the International Fiesta with five "Soyuzanky" from the Boston area who arranged a Ukrainian art exhibit — Mesdames O. Baranyk, S. Windsor, L. Swystun, O. Fedoriw and T. Decyk — with Mrs. Windsor demonstratink "pysanky" painting. Also, the report of the WFUWO appeared in a special compilation of reports of International Clubs distributed to all the delegates at the Fiesta program.

Because the address of Mrs. E. D. Pearce, GFWC president, is so timely and challenging in its concern with today's problems, we are reprinting several excerpts for the interest of our membership. Mrs. Pearce's message to the convention was ex-

pressed in three moods — sadness, gladness and hope.

Mrs. Pearce said, "We are sad because America is in deep trouble. There is a great division among our people, and we are almost in a state of anarchy. There is advocacy of open rebellion. We are sad because well-meaning leaders, morally offended by what they believe to be social injustices, have taken upon themselves the right to decide which law is morally wrong and to disobey any law which they consider to be objectionable. They call this civil disobedience but in actual practice it is criminal rebellion. A continuation of this type of conduct can only result in anarchy, and possibly precipitate a violent reaction of complete distatorship.

Urgent Problems

"The Federation is sad because of the terrific increase in crime in our country at the fastest rate ever recorded, and principally because it is committed by young people . . . it is sad because of the use of narcotics, general decline in moral codes, increased rejection and misunderstanding of religion; because our young people have been taught that the free enterprise system is decadent and that collective security is preferable — this has dulled initiative and thwarted ambition; because this country has given more than 150 billion dollars in support of foreign governments, without any evidence of tangible results or lasting friendships; because we have permitted our streets to be taken over by rioters, looters, and snipers, endangering the very lives and properties of our citizens; because some of the courts have compromised justice

and given more protection to the criminals than to the innocent; because some students are attempting to seize our universities and some teachers have resorted to strikes to enforce their demands; because our citizenry has been continuously inconvenienced and endangered through national strikes. The Federation is sad because there has developed throughout this land a complete disrespect for law, order and discipline.

But the Federation is glad, Mrs. Pearce continued, "because in this administration the local clubs and state federations contributed nearly eight and a half million dollars toward scholarships and philanthropies; because we meet the challenges in a serious and exciting time as clubwomen in our role of responsibility and leadership in rendering service to the Federation and humanity; glad that religious conflicts and integration problems are gradually being solved; that the economic status of the individual has improved. We are glad that we are Americans and can live in America, still the greatest country in the world, in spite of its shortcomings. There is nothing wrong with America that a good old-fashioned dose of patriotism will not cure!"

Build with Youth for a Better World

Mrs. Pearce, in her mood of gladness, stated, "Two years ago when I chose this administration's theme, "Build with Youth for a Better World . . . it seemed clear to me that we should move toward this objective in the manner most appropriate for us: through our community, through our neighborhood, in

our own homes and most important of all . . . through our children . . . Hand in hand with our young people, it will take all of our best efforts and spiritual insight to achieve universal human progress . . .”

Lastly, Mrs. Pearce, expressed a fervent hope “that we have the strength and determination to help solve the national and world crises. We have hope that you will support university presidents and administrators in your states in setting firm policies and discipline standards. Urge them to dismiss any student or college professor engaged in illegal or violent protests or activities . . . The universities should be completely free to analyze, criticize, seek the truth, and carry out the educational processes in an orderly manner which can be the strongest force for resolving conflicts aroused by social and moral ills. We have hope that you will help solve the crime crises by supporting law enforcement officers and encouraging a stepped-up police force . . . We are hopeful that the peace talks in Paris will soon bring about an honorable end or settlement of the Vietnam conflict . . . The conclusion of the present conflict must not be ‘at all costs’ but a strong secure peace that will be based on the proper agreement of principles that will insure freedom, not a tenuous compromise that would leave open the way for Communism . . .”

(To be continued)

Motions of the Public Relations Commission at the XV UNWLA Convention in Chicago

1. Have a Public Relations Chairman in each Branch and keep a complete file on all Branch P. R. activities.
2. Participate more actively in programs dealing with human relations, school board problems, racial, youth and community problems in general.
3. Write to newspapers on Human Relations projects in this 1968 Human Relations Year. Emphasize violations of Ukrainian Human Rights.

At International Fiesta held during General Federation of Women's Clubs Convention in Boston, shown, are: Mrs. E. D. Pearce, president of GFWC, in Filipino dress, flanked by Mrs. Stefania Pushkar, WFUWO delegate, and Mrs. Mary Dushnyck, UNWLA delegate.

4. Participate actively in programs of the political parties and events on the local, state and national level.

5. UNWLA or SFUZO should make an effort to enter U. N. non-governmental organizations.

6. Misinformation about Ukraine appearing in all text books, newspapers, magazines, etc. should be brought to the attention of the UNWLA Headquarters — or if you have qualified members who can correct these statements, suggest that they write letters to editors etc.

7. Have a library in each Branch with books on Ukraine for reference in order to carry on our P. R. activities properly. Where possible obtain Ukrainian Encyclopedia for Library.

8. Write to your U. S. Congressmen and Senators when you have some outstanding or timely issues or topics to submit to the Congressional Record.

9. Enter American voluntary organizations as a Ukrainian group. In the spirit of ecumenism participate in programs of various religious groups.

10. Outside representation and public relations work is hampered by lack of money. Branches should support this important area of UNWLA work.

11. Present lectures at Ukrainian Clubs at Universities. It is important that lecturers on Ukraine have a map of Ukraine to display.

12. Consider an evaluative conference of Ukrainian problems in relation to current issues.

13. It is imperative that all correspondence and bulletins (obiznyk) coming from Headquarters be bi-lingual.

Chicago 7/6/1968.

Mary Dushnyck, Chairman; Kathryn Sisnetsky, Br. 24; Margaret Rutensky, Sec'y, Br. 60; Anna Wasylyowsky, Reg. Council Chicago; Oksana Dobrowolsky, Chicago; Olga Lefchik, Br. 24; Anna Bajko, Br. 26; Maria Iwachiw, Br. 2; Lucille Wizniak, Br. 17; Janet Bencal, Hdqtrs.; Rosalie Polche, Br. 72.

DETROIT EVENTS

A Mother-Daughter Luncheon was given by Olena Teliha Branch 58 at the Mauna Luau Restaurant in May.

Chapter 58 opened the new season with a Bingo on Sunday, September 29 at the Ukrainian National Temple. All proceeds went to the Ukrainian Home.

WOMAN OF CONSCIENCE AWARD

The National Council of Women striving to recognize the human rights activities of its member organizations and to honor individual women who have devoted major effort to the cause of advancing human rights will present the annual "Women of Conscience" Award to one member of each of its member organization. The presentation will be made during the 40th Biennial Meeting October 15-17, 1968 in New York City.

Each member organization was asked to send NCW the names of three of its women members who have made outstanding contributions to human rights. One woman from each organization was chosen by a panel of prominent judges headed by Mrs. Gerald D. Levy; Miss Kitty Carlisle, actress and TV panelist, Miss Marcia Davenport, author, Dean Nell Eurich of Vassar College, Dr. Dorothy Houghton, dean emeritus of the College of Human Development, Judge Florence M. Kelley, Administrative Judge, Dr. Margaret Mead, anthropologist, Mrs. Mary Roebling, chairman of the board of the Trenton Trust Company, Dr. Helen Taussig of Johns Hopkins Hospital and Dr. Benneta B. Washington, director of the Women's Job Corps.

The Ukrainian National Women's League of America also presented a list of its members. Mrs. Anastasia Volker, Vice-President was elected Woman of Conscience. Her long-time membership in our organization and her service to human rights in the Detroit community made her eligible for this award.

CHRISTMAS FOODS QUESTIONNAIRE

Our cultural chairman is preparing a cookbook of old Ukrainian Christmas recipes. A special questionnaire has been issued pertaining to table settings, serving sequences, and the preparation of traditional foods. The information received will be used in the preparation of the book.

FROM LETTERS TO OUR BRANCHES

League of Ukrainian Women Branch 2 of Chester, Pa.

Dear Mrs. Iwachiw:

On behalf of the patients, duty personnel, and Commanding Officer, we want to personally thank you for your most generous donation of 21 June 1968. The television set was most beautiful and will do much for the morale of our bed patients.

As I am writing this letter, there is an Air Evac due in from Viet-Nam, consisting of 10 patients. I know you ladies are aware of the importance of television to hospitalized patients. The motto used to be "That Music Therapy," but nowadays it seems "That TV is Therapy."

I salute those of you who did not neglect or defer; but who have remembered the boys who have braved the rice paddies and jungles of Viet-Nam and who, through their valor, have raised the pride of all of us.

Words cannot express our heartfelt appreciation for your generous donation. It is very heartwarming to us here at Valley Forge to know that there are people such as you and The League of Ukrainian Women, who really care.

Sincerely yours,
Joseph Adler
C, Special Projects

LITERARY TRANSLATION COMPETITION

The World Federation of Ukrainian Women's Organizations has established a Literary Translation Competition to encourage young bilingualists to try their hand at translating Ukrainian literary works. The first competition held in 1966, was won by Miss Bohdana Wolanska for her translation into English of Katherine Shtul's short story "The Meeting." The second competition called for a translation of Sophia Parfanowych's "Danger." The winner of this competition has not yet been selected.

CLEVELAND EVENTS

The Program Book of UNWLA Branch 60 in Cleveland, Ohio, lists several interesting events which took place in August and September.

A picnic was held at Lakewood Park on August 18. One half of the Pavilion at Lakewood was reserved for the Club and a Band Concert was presented in the evening.

In August two tours were organized to Ukraine by the Shipka Agency. UNWLA members who went on the tours have promised to share their experience with the entire membership of Branch 60.

On September 5 a lecture on "A Woman's Approach to Menopause" was given in the West Side Federal Building. Dr. Gene W. Boychuk was the speaker.

MEETING WITH THE VICE PRESIDENT

Mrs. Anastasia Volker, UNWLA Vice President, will receive a Woman of Conscience Award for her outstanding contribution to human rights at the NCW 40th Biennial Meeting on October 15 in New York City. In honor of the occasion Branches 32, 53 and 72 will have the opportunity to meet with Mrs. Volker at the Ukrainian Institute of America on October 18.

HISTORIC COSTUMES AT FOLK FESTIVAL

Members of UNWLA Chapter 64 presented a showing of historic costumes at the Folk Festival in Dauphin, Manitoba in July 1968. High Canadian government officials and thousands of visitors to the Festival viewed the showing.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Марія Липецька

Маленький Олесь

Олесеві незадовго буде два роки. Він розуміє, що біля нього говориться, насторожує вушка і всміхається, коли бачить веселі обличчя і чує своє ім'я.

В хлопчика багато іграшок. Він не раз підходить до коробки, виймає їх, розкладає на долівці і наслідує рух поїзду чи авта. Потім вдає немов би колеса такого „поїзду“ перестали рухатися. Біжить по тата, бере його за руку і веде до „хворого поїзду“. Батько огляне, робить вигляд, що прикручує якусь шрубку і поїзд знову в русі, а на лиці Олеся усміх і вдовolenня. Те саме з танком, що гуде і пускає іскри під час „наступу на ворога“.

Батько Олеся інженер, мати медсестра. Днями обоє працюють, тож Олесем опікується бабуня по матері. Вона розказує йому казки і співає українських пісень. Олесь часто відвідують бабуся і дідусь по батькові. Їм дуже залежить на тому, щоб їх внук перш усього вчився української мови.

Дідуньо при кожних відвідинах возить Олеся візочком. Ніяка іграшка не може заступити йому тієї приемности. На вулиці Олесь приязно всміхається до старших за нього дітей. Тому сусідські діти люблять його, обступають візочок і стараються вести з ним розмову. Олесь, не розуміючи їхньої мови, починає проказувати усі слова, які знає: мама, тато, літак, пес, впає, авто...

— Що він наговорив і якою мовою? — питають діти. Дідуньо перекладає їм кожне слово і заохочує ті слова повторити. Дітям важко їх вимовити, але по кількох зустрічах з Олесем, та з поміччю дідуня, опановують добре кілька слів.

— Олесь говорить по-українськи, бо він українець, — пояснює дідуньо. — Ми хочемо, щоб він

знав різні мови, а в дитячому віці власне їх найкраще вчитися.

— А коли він почне вчитися по-американськи? — питається один хлопець. — Десь за два роки, коли уже буде досить добре говорити своєю рідною мовою — відповідає дідуньо.

Від того часу, як тільки дідуньо виходить з Олесем на прохід, то чують не раз як сусідські діти вигукують під час своїх забав: авто, літак, скач, впає, пес... Вони прибігають похвалитися своїм знанням. Один старший хлопчик, який хоче бути священиком, часто приходить до Олеся і вслухується як хлопчик та його родина говорять між собою по-українськи.

Лялині пригоди

Ляля лежить у малому візочку під яблунею в саду. Угорі на гілці висить червоне яблучко, воно всміхається до лялі. Хороше яблучко. А вітер недобрий. Він почав тягти лялину ковдерку.

— Вітре! Не стягай з мене ковдерки. То ж мене Маринка вкрила. А сама вона пішла до дитячого садочка, — говорить ляля вітрові. Але вітер не слухає, підхопив ковдерку і кинув на стежку.

Ляля просить яблучко:

— Яблучко! Прошу тебе, погукай когось, нехай мене вкриють.

— Я не можу, лялечко. Цей пустун вітер гойдає мене — боюся, що впаду додолу. Тоді горобці розклюють мене, а я виросо для Маринки, а не для горобців. Так відповіло яблучко.

Біжить мишка. Ляля просить:

— Мишко-коротишко! Прошу тебе: притягни сюди мою ковдерку і вкрий мене.

— Не можу, лялечко! Я ж маленька. І поспішати мушу, треба зернятка під соняшником збирати поки горобці не поїли всіх.

Побігла мишка зернятка збирати.

Біжить киця. Ляля просить:

— Кицюню! Прошу, вкрий мене.

— Няв! А чого ти не вкрита? Шкода, я не маю часу, мені треба мишку ловити. Я поспішаю.

Побігла киця мишку ловити.

Біжить песик Жук. Ляля просить:

— Песику! Прошу, вкрий мене.

— Гав-гав! Добре, лялечко, вкрию тебе. Тільки спершу наздожену кицьку і дам їй прочухана. Вона мою кашку лизькала.

Побіг песик Жук кицю наздоганяти.

Ляля зажурилася. Аж ось, чує:

— Лялечко моя! Ти мене чекала? Ти вже погуляла на свіжому повітрі, тепер підемо в кімнату.

Маринка взяла лялю з візочка, поцілувала і пригорнула. Тоді глянула на яблучко:

— О, яблучко! Ти сьогодні ще гарніше, рум'яніше стало.

Маринка простягла руку до яблучка, а воно: скік! — до неї в долоню. І ляля, і яблучко радіють, що Маринка вже дома. А вона їм співає пісень, тих що навчилася в дитячому садочку. Гарно співає.

Д. Лагода

Маруся Федорович

НАШ ГОРОД

Засадити ми весною

Шість грядок городиною.

Літом всі ми працювали

Наш городчик доглядали.

Як прийшов осінній час,

Славний урожай у нас:

Помідори, баклажани, гарбузи
і дині,

Огірочки і фасольку збираєм
у скрині.

Для родини й для сусідів
На вечері й на обіді.

При зміні адреси не забудьте подати коду Вашої околиці (зіп-код). Це конечно для висилки журналу.

Подорож Христі

Христининою татка вислала фірма, в якій він працює, на два тижні на Аляску. Там будували нову фабрику і татко мусів доглядати, щоб правильно заложили усі машини.

Мама хотіла поїхати з татом, бо вони давно не мали разом вакацій. Але Христя трошки замаленька, щоб вибиратися в таку далеку дорогу. Певне треба буде багато разів чекати на таксівки, на літаки. Прийдеться їсти не в той час, що дитина звикла і зовсім інші страви, як удома.

Мама і тато порадилися і вирішили Христю завезти до Бабусі і Дідуся. Ах, яка радість! Христя теж буде мати чудові вакації! Вона Бабусю і Дідуся дуже любить, хоч вони їй нерідні. У них мешкала колись мама, як ходила до школи у Львові. Мамині батьки залишилися в Україні і до них Христя пише на маминих листах. Своїх опікунів, що живуть тепер тут в Америці в іншому місті, мама і тато часто відвідують. А Христя тішиться, що має так багато бабусь і дідусів.

От одного дня спакували для Христі валізку, взяли теж нового синього м'ячика і поїхали. Бабуся і Дідусь уже чекали і дуже зраділи, що Христя буде у них аж два тижні. Вона не раз уже їх відвідувала і в їхній хаті та в саді мала багато улюблених місць. Але ніколи ще не ночувала в не-своім мешканні, ніколи не спала в не-своім ліжечку. Посумніла Христя, коли побачила кімнатку, призначену для неї. Зажурилась мама, коли побачила, що дівчинка зараз розплачеться.

— Не турбуйся Дарцю — сказав Дідусь до мами. — Їдь спокійно, а я Христі хочу показати дещо цікавого. Ось глянь, дитинко, на це ліжечко. Воно виглядає звичайне, але в дійсності це ракета, якою ми кудись поїдемо. Нині вечером наша подорож буде на місяць! — Добре — заплескала в долоні дівчинка.

— А чи я зможу взяти свого нового м'ячика з собою?

— Так — сказав Дідусь, — ним ми будемо гратися. А на місяці це

зовсім інакше як на землі, побачиш!

Христя попрощалася з мамою і татком, допомогла Бабусі варити вечерю, бо дуже хотіла, щоб час ішов швидко. Врешті стемніло. Дідусь і Христя вдягнулися в спеціальні строї подібні до піжам і посідали на ліжко. Дідусь натиснув на гудзик, почувся гук мотору і ліжко почало перемінятися в ракету. Натиснув другий гудзик — засвітилися лямпочки, відкрилося вікно в кімнаті і ракета рушила.

Їхали так досить довго, аж наблизилися до місяця. Ракета затрималася. Тому, що тут немає повітря, будуть діятися різні дивні речі — сказав Дідусь. Наперед мусимо вдягнути спеціальні збірники з киснем, щоб ми мали чим дихати. Христя виглянула через вікно. — Тут такі високі скали! Що ми будемо робити? — Наперед пограємося твоїм м'ячиком, а потім підемо на прохід — пояснив Дідусь. — Тут не зможемо говорити, бо звуки проводить повітря, якого тут нема. Тому будемо до себе махати руками.

Вони злізли драбинкою на площу коло ракети і Христя кинула м'ячик. Як же здивувалася, коли Дідусь підскочив високо, високо! Він зловив м'ячик і кинув до Христі. Вона теж поскакала немов кенгуру. — Шкода, що тут нема моїх товаришок, подумала дівчинка — ми б могли робити ліпші штуки як люди в цирку, бо тут усе далеко легше як на землі.

Після гри взяла Дідуся за руку і вони поволеньки пішли на прохід. Христі було страшно дивитися на високі гострі скали. — Тут ніколи не паде дощ і не вигладжує каменя — розказував Дідусь. На вершки гір падало світло сонця, але в долинах було темно, страшно і дуже зимно. — Тут так сумно — подумала дівчинка, — не ростуть ні куші, ні цвіти, не видно хмарок, не віє ніколи вітер... Вона потягнула Дідуся за руку, назад до ракети. Скоро влізли назад до кабіни і влучили мотори. Незабаром Христя побачила у віддалі землю. Довкруги

було темне небо, на якому ясно мерехтіли зірки. — Я хочу до Бабусі — сказала вона. Очка почали замикатися і вона заснула.

Коли Христя прийшла вранці на сніданок, Бабуся спиталася: — Як спалося тобі, дитинко? — Я майже зовсім не спала, я їздила з Дідусем на місяць — відповіла дівчинка, — а ти навіть про те не знала! — Ні, про подорож на місяць я нічого не знала, — відповіла Бабуся. — Але я знаю Дідуся! З ним ти, Христяно, ще не раз поїдеш у різні цікаві місця!

Маруся Федорович

Я ТАТІВ ПОМІЧНИК

Цілий тиждень їздить авто вулицями,
Дуже брудне і покрите порохами.

А в суботу кажу татові я сміло:
— Вже від нині мити авто, моє діло!

Зрадів тато, приніс воду, губку й мило,
Чистив авто я швиденько та уміло.

На вулиці чисте авто аж сіяє,
І на славних подорожних вже чекає.

Гей поїдем ми, поїдем В ліс і в гори,
Повезе нас наше авто скоро, скоро.

НЕ ЗАГУБЛЮСЯ

Вийшов синочок
Сам у дитсадочок
Вчить його мама:
— Йди собі прямо!
Йди, та дивися —
Не загубися!
— Добре, мамусю,
Не загублюся!
Я ж вам не голка,
Я ж вам Миколка!

ДОЩИКУ, ПРИПУСТИ

Дрібний дощ закапотів, —
Поросят помить хотів.
Гапличком у них хвости...
— Дощику, припусти!
Ти йди, іди чимдуж, —
Нароби для нас калюж!

Грицько Бойко

Який чистий сніг!

ІВАН: Що за напад такий? Хто це?

ОЛЕНА: О, хтось дуже цікавий. Дуже... динамічний...

Іван: О, о! Хто ж такий?

ОЛЕНА: Моя кузина з Нью Йорку. Ти її не знаєш. „Чарівна Туся“.

ІВАН: Якщо вона приїжджає на довше, то... я не знаю, чи Остап буде дуже захоплений. Він так любить порядок у хаті!.. Не думаєш його попередити?

ОЛЕНА: Остап дуже симпатизує Тусі, колись, здається, були добре знайомі. Але, ти маєш рацію: я йому подзвоню. (Іде, накручує число. У слухальце): Це я, коротко: ми маємо гостю з Нью Йорку. А, ти здогадався? Ага, запросив її?.. Так, так, щось пригадую. О, допомогти. Будеш. Добре. (Відкладає слухальце, мить стоїть мовчки, потім, стріпнувши головою, наче б заперечуючи якійсь думці, йде до стола): Остап не тільки не має застережень, він сам запросив її.

ІВАН: Як це „запросив“? Він казав тобі щось передтим?

ОЛЕНА: Т-а-а-к, він згадував, як вернувся був із Нью Йорку, але я забула про це. Він зустрів її був на лікарському з'їзді. Туся завжди обертається в тих колах, бо колись студіювала медицину.

ІВАН: І не закінчила. Одна з тих, що шукали там за чоловіком.

ОЛЕНА: Трохи інакше: Туся належить до тих жінок, за якими чоловіки самі шукають.

ІВАН: Добре, добре. А в чому ж Остап збирається їй помагати? Бо я зрозумів таке з вашої розмови.

ОЛЕНА: Остап має добрі зв'язки в каледжі, в лабораторії. Він думає, що може допомогти їй там рекомендацією. (Твердішим тоном): Це, навіть, гарно з його боку, що він хоче допомогти моїй родині. При всій недостатці часу. Ти не думаєш?

ІВАН: Я не знаю... Ну, так, це — очевидячки — дуже гарно. Але, дозволь мені тепер виинятково... (Він не докінчує й береться прибирати зі стола, те саме робить Олена. Вони виносять посуд на кухню, вглибині, за мить повертаються).

ОЛЕНА (поправляючи волосся): А

ти, Іване, не послішай ще тимчасом із виїздом, добре?

ІВАН (робить жест незрозуміння): Чому?

ОЛЕНА: Я не знаю, чому, але я дуже хотіла б, що ти був тут тепер.

У передлокої чути дзвінок входових дверей. Олена рухом спиняє Івана і виходить (ліворуч) відкрити двері.

З а в і с а.

АКТ ДРУГИЙ

Та сама постановка. Дія йде у вітальні (ліворуч). У кріслі, біля столика з телефоном, сидить Туся, вдягнута в чорні шовкові штани і квітнсту блюзочку. В іншому кріслі Олена, в домашній сукні, вишиває.

ОЛЕНА (продовжуючи розмову): Так, так, я знала, що Остап тебе запросив. І він добре зробив. Тим більше, коли ти думаєш найти собі тут працю, а він має змогу допомогти тобі.

ТУСЯ: Остап завжди вмів налаштувати зв'язки. Навіть у Відні, в ті часи! Чи ти знаєш про те, що він був раз на прийнятті в японського амбасадора? Ще студентом!

ОЛЕНА: О, він не має тут аж таких знайомств... ні часу на такі речі. Той професор, про якого він думає, був колись шефом лікарні, в часі Остапової практики. З того часу він, інколи, запрошує нас до себе і часом буває у нас.

ТУСЯ: Ну, й чудово! Я певна, що Остап зможе влаштувати мене там, або, щонайменше, дістати мені добру рекомендацію. (Зідхнула). Боже, як приємно мати діло з реальною людиною, такою, як Остап! Павло остаточно зостогидив мені всіх українців, що не вміють реально думати.

ОЛЕНА: Ти мені пробач, Туся, але... мені здавалося, що ти знову зійшла була з Павлом, тут, в Америці?

ТУСЯ: Зійшла, щоб остаточно розійтись. Це була тільки повторена помилка.

ОЛЕНА: Ага... Я читаю часом його прізвище під статтями — в газетах, у журналах...

ТУСЯ: О, певно! Він тільки те й робить, що пише!

ОЛЕНА: Ну, може не тільки те... Адже ж він має якусь позицію в американському науковому світі?

ТУСЯ: Страшне перебільшення! Він лише щораз нову працю для підвищення свого „стажу“, але, реально — це не дає нічого.

ТУСЯ: Ти маєш на думці матеріальне становище? З часом і воно, певне, підвищиться.

ТУСЯ: Коли я кажу тобі, Олено, що воно нічого не дає, то маю на думці не тільки матеріальний бік справи. Така людина, як Павло, що поза своїми й чужими книжками не цікавиться нічим, не може бути партнером для мене. Я люблю життя — і хочу жити.

ОЛЕНА: Я не хотіла б образити тебе, Туся, але... чи ти, може, шукаєш за новим „партнером“?

ТУСЯ (розсміялася): О, аж ніяк! Я дуже щаслива, що залишилася сама. Я й так не сиділа дома, а працювала. Можу прекрасно давати собі сама раду.

ОЛЕНА: Тут уже дозволь мені бути скептичною: скоріше, чи пізніше тобі надійсть така „самостійність“, а товариство, вживання життя — все те тільки до часу.

ТУСЯ: Щоб бути широкою з тобою, я тобі скажу: мені куди скоріше надійла б твоя роля „жінки свого чоловіка“. Я не розумію, як вона може задовольняти тебе, що мала колись такі аспірації!

ОЛЕНА: Я не знаю, чи мене зовсім задовольняє така роля.

ТУСЯ: Бачиш? Сидіти дома й господарювати — та ще тут, в Америці — страшно нудне зайняття. Я урвалася б!

ОЛЕНА: Від чого ти „урвалася б“?

ТУСЯ: Як це — від чого? Від нудьги такого життя! Я пошукала б собі праці, що дала б мені радість з активності, або — принаймні — гроші, що можуть дати таку радість.

ОЛЕНА: Праця у змеханізованому бюрі не є ніякою „радісною активністю“, я вже її робила. А додаткові гроші? Вони також не дали б нічого. І ще — Остап не мав би упорядкова-

ного життя в тих небагатьох годинах свого відпочинку.

ТУСЯ: Виходить, що тебе таки задовольняє твоя робота — і що обидвоє ви щасливі з такого стану. Тим краще для вас... (Дискретно позіхає, дивиться на ручний годинник): Вже по першій, а Остап не дав ще знати, що вишло з професором.

ОЛЕНА: Він почав уже практику. Певно, задзвонить по четвертій.

Дзвонить телефон. Олена підводиться, щоб прийняти його, але Туся вже підняла слухальце.

ТУСЯ (до Олени): Ти дозволиш? (Не чекаючи відповіді, у телефон): Гальо? Так, тут Туся. (Розчаровано): А? Що? Ага? Так, так! Я зрозуміла. (Дедалі веселіше): Добре! Дуже добре! Дякую. Буду. (Кладе слухальце, обличчя радісне).

ОЛЕНА: Це, очевидячки, був Остап? Що ж там з професором?

ТУСЯ (вертаючись на давнє місце й сідаючи): Професор виїхав до Європи.

ОЛЕНА: О!..

ТУСЯ (недбало): І Остап думає, що, тимчасом, я могла б працювати в його канцелярії.

ОЛЕНА (відклала роботу, стримано): Остап запропонував тобі працювати в нього?

ТУСЯ: Ну так, тимчасово. З моєю майже закінченою медициною... (Подумала): А може ти думаєш, що це занадто велике фінансове обтяження?

ОЛЕНА: Я думаю, що Остап знає, на що його канцелярія може йому дозволити. А що до...

На порозі праворуч стає Іван.

ІВАН (затримався при дверях): О, вибачайте, я думав, що ти, Оленко, сама. Хотів показати тобі одну немудру річ.

ТУСЯ (посміхаючись Іванові): Оленка зараз буде сама, я не заважати. (До Олени): Я обіцяла Остапові, що прийду туди. (До Івана, знову всміхаючись): А мені ви покажете колись ваші картини? (Не чекаючи відповіді): Ну, я пішла передягнутися. (Виходить дверима праворуч).

ІВАН (іде й садовиться на кріселку в кутку. Дивлячись на Олену, яка знову взялася за шитво): Ти, Оленко, якась, наче б, збентежена. Та, я й не дивуюся: в такому „динамічному“ товаристві можна розгубитися. І коли вона вибереться?

ОЛЕНА: Вона — зістається.

ІВАН: Ну, я знаю, що вона має дістати тут працю в каледжі, десь на другому кінці міста. Коли ж це має бути?

ОЛЕНА: Ти мене не зрозумів. Вона залишається у нас, покищо. Той професор, про якого думав Остап — в Європі. І Остап запропонував їй працювати в його власній канцелярії.

ІВАН: І що знову за історія? Сьогодні, при сніданку, не було про ніщо таке мови. Коли він говорив з тобою про це?

ОЛЕНА: Він... він говорив зі мною про це в телефоні. Тількищо.

ІВАН: І ти погодилася? Я дивуюся.

ОЛЕНА (гостро): Що ти хочеш тим сказати?

ІВАН: Я нічого не хочу сказати. Я тільки знаю, що це не є стан, в якому я хотів би залишити цей дім.

ОЛЕНА: І не залишай! Адже ж і мені належить трохи — доброго товариства.

ІВАН: Добре товариство! Дякую, дякую! Я боюся, що... ну, дурниця! Мені треба забиратися. (Починає ходити по кімнаті).

В передпокої чути дзвінок входових дверей. Іван виходить (дверима ліворуч) і повертається з листом у руках.

ІВАН: Поспішний лист до тебе. З Каліфорнії. (Подає Олені листа).

ОЛЕНА (заскочено): Поспішний?.. (Бере листа і починає відкривати): Ти дозволиш?

На порозі праворуч стає вдягнута до виходу Туся.

ТУСЯ: Не перешкоджаю?

Олена й Іван дивляться на неї мовчки.

ТУСЯ: Я думала в читанні листа...

ОЛЕНА: Ти не можеш ні в чому перешкодити мені, Тусяю.

ТУСЯ (всміхаючись): Не можу? Чудово! А що я маю сказати Остапові? Коли ти чекатимеш його?

ІВАН (не втерпів): Остап знає дуже добре порядки в цьому домі. Він звик сам перестерігати їх незвичайно пильно.

ТУСЯ: Справді? Я напевно не буду порушувати цих порядків.

ІВАН: І я не радив би вам, шановна пані, пробувати.

ТУСЯ (розсміялася): Бачу, що мистці також вміють добре вкладатися у різні домашні порядки. Я пішла. До побачення! (Виходить — ліворуч).

Олена читає лист. Іван ходить роздратовано по кімнаті.

ОЛЕНА: Іване! Мені треба їхати до Каліфорнії. І то — не гяючись.

ІВАН: Щось недобре там?

ОЛЕНА: Андрій пише мені, що в Наталі — знову серцева атака.

ІВАН: О, як прикро... Але ти, Оленко, не переймайся цим занадто. Такі люди зі слабим серцем, що дає їм упору сигнали...

ОЛЕНА: Так, так, я знаю: вони живуть часом довше від інших. Він пише, що їй уже, наче б, трохи покращало. Все ж, просить негайно приїхати. І я їду.

ІВАН: Ну, так, ясна річ, тобі треба до сестри... Однак, не зразу ж? Не саме тепер?

ОЛЕНА: Зразу ж, сьогодні. А... що ти думаєш під тим „саме тепер“?

ІВАН: Тепер... тепер, коли тут загіздилася ця... ексцентрична дама...

ОЛЕНА: Справді! Через це я мала б занедбати мою сестру! Задля неї! Справді!

ІВАН: Не „задля неї“.

ОЛЕНА: Я не розумію твоїх недомовлень. Я тільки бачу, що ти не переносиш Тусі. Можеш її уникати.

ІВАН: Я?! Я ні в гадці не маю тут тепер залишатися!

ОЛЕНА: покищо, ти мусиш залишитися. Для мого кращого самопочуття.

ІВАН: Ти хочеш сказати?..

ОЛЕНА: Я хочу сказати, що Остапові було б навіть незручно... Словом, для пристойності. (Побачила Іванів нетерплячий рух): Або, просто, для мене. Тому, що я тебе прошу.

ІВАН: І що я мав би тут робити?

ОЛЕНА: Те, що досі: малювати.

ІВАН: О, так! Я можу тепер малювати! З моїм... з цією панею, що буде тут встрявати до всього! Ти мені пробач, Оленко, але та твоя кухня має в собі щось таке... неприємно-агресивне...

ОЛЕНА (що знову взялася до читання листа, не піднімаючи голови): Ти боїшся агресії?

ІВАН: Не для себе, в усякому разі.

ОЛЕНА (згорнула лист, глипнула на Івана, перейшла по кімнаті): Може вона пригодиться тобі до психологічних студій?

ІВАН: Боюся, що я вже її розшифрував. А далі — нецікаво.

(Продовження буде)

ГАРТФОРД, КОНН.

(Докінчення зі ст. 20)

манітна програма у веселому тоні була приготована й виконана Союзняками та їхніми дітьми.

Анна М. Любинська
пресова референтка

Порадник народного мистецтва

До моделю косоворотки

..Ще раз хочу забрати голос до теми косоворотки, заторкнutoї в ч. 5, Н. Ж. Це правда, що косоворотка має зовсім інші прикмети, як подані дитячі моделі. Але одне в них спільне — це є розріз із боку. Мало хто знає з молодих, як виглядає косоворотка. Американці теж не визнаються в деталях. Але звертаю увагу на те, що тепер є в моді „рашен стайл“ і все, що є застібнуте збоку, підтягається під цей вислів.

Може колись не було такої моди і не було небезпеки такої назви. Тому добре було б, щоб читачки Нашого Життя оминали таких моделей для своїх діток. Тоді напевне не буде плутанини у вигляді й вислові, що дитина зодягнена за російською модою. Цього перестерігати в приміненні вишивки є нашим обов'язком.

Параскевія Витвицька, Нью Гейвен

ПРО ЖАКЕТКУ НЕГРУ

Прочитавши докір п-ні П. Витвицької в ч. 5 Н. Ж., я подумала собі, що справді світ до нас несправедливий. Оце ввійшов у моду жакет Негру для мужчин і жінок і нікому не прийде в голову надати йому українську назву. Це правда, що покійний прем'єр Індії, а й інші прем'єри ходили в такому жакеті. Але це ж крій нашої свити, яку невідомо хто в кого запозичив. Тільки, що наша свита була з доморобного сукна. Але „каптани“ такого ж крою носили в нас колись купці й міщани і вони були виконані з шовку або тонкого сукна.

Але, як у всьому, так і в цьому світі не добачує нас. А славетні Будинки Моделів у Києві й Львові бояться зачерпнути з багатой скарбниці нашого народнього вбрання.

Читачка з Канади

Чи знаєте плян праці Вашого Відділу? Яка Ваша участь у ньому?

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION

(Act of October 23, 1962; Section 4369, Title 39, United States Code)

1. Date of filing: September 22, 1968.
2. Title of Publication: OUR LIFE.
3. Frequency of issue: Monthly except August.
4. Location of known office of publication: 817 N. Franklin St., Phila., Pa.
5. Location of the Headquarters of the Publishers: 4936 North 13th Street, Philadelphia, Pa. 19141.
6. Names and Addresses of Publisher, Editor and Managing Editor:
Publisher: Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.
Editor: Lidia Burachynska, 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.
Managing Editor: Irene Pelenska, 4936 N. 13th St., Phila., Pa. 19141.
7. Owner: Non-profit Organization, no stockholders.
8. Known bondholders, mortgages and other security holders: None.
9. Total No. Copies Printed (Net Press Run):
(A) Total No. Copies printed: 4500.
(B) Paid Circulation:
1. Sales through dealers and carriers, street vendors: 4146.
2. Mail subscription: 4334.
(C) Total Paid Circulation: 4146.
(D) Free Distribution by Mail: 188.
(E) Total Distribution (C. & D.): 4334.
(F) Office use, left over, unaccounted, spoiled after printing: 166.
(G) Total, (sum of E. & F. should equal net press run shown in A.): 4500.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

3-поміж Відділів США уфундували передплату — 9 Відділ із Бінгемтону вже другий раз, а 34 Відділ із Коговзу вже четвертий раз.

3-поміж читачок нашого журналу також поспішили відновити передплату для бабусі давні і новіші фундаторки. П-ні Стефанія Жуковська з Реґо Парку передплачує вже від 1963 року, п-ні Уляна Терлецька з Шикаґо і п-ні Іванна Гентош із Філядельфії від 1966 р., а п-ні Люся Струк із Наґра Фолс від 1967 р. Пп. Анна Натина з Річмонду, п-ні Олена Блавацька з Балтимору, п-ні Лідія Придаткевич із Мурі, п-ні Міра Залуцька з Аделфі передплатили вперше журнал для бабусі. А гурток з Едмонтону (пп. І. Іванусів, О. Монастирська, А. Мартинюк, Н. Романків, А. Залеська) вже кілька років фундуєть передплату для бабусі. Щира дяка за те!

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У ч. 6, 1968, в дописі про День Матері і Свячене 43 Відділу США трапились недокладності, а саме:

Доповідь п-ні І. Райнер не мала за тему жінок-героїнь, а матір-виховницю, страдницю та героїню. На закінчення імпрези не виступав хор 43-го

Відділу, а згадані, всім відомі пісні на прохання Управи відспівали при супроводі фортепіану всі Союзняки.

Традиційне Свячене не відбулося, як щороку, для ширшої публіки, а через навантаження імпрез у нашому місті тільки на місячних сходинах Відділу в приміщенні США.

Ірина Райнер
культ.-осв. референтка

Авторка Я. ОСТРУК готує до друку роман із життя української і польської інтелігенції п. н.

Те, що роз'єднує

Тому, що видання книжки з причини великого розміру вимагає більшого вкладу грошей, а її попередні книжки ще не розпродані, авторка звертається до патріотичного жіноцтва США, а головню до Гуртків Книголюбів, з проханням — закупити хоч по одній книжці з її творів і цим допомогти їй у виданні нового твору.

Проваля 2.50
Оля 2.50
Родина Гольдів 2.00
Хуртовина гряде .. 4.00

Yaroslava Ostruk
1120 Cheltenham Ave.
Philadelphia, Pa. 19126

Увага!

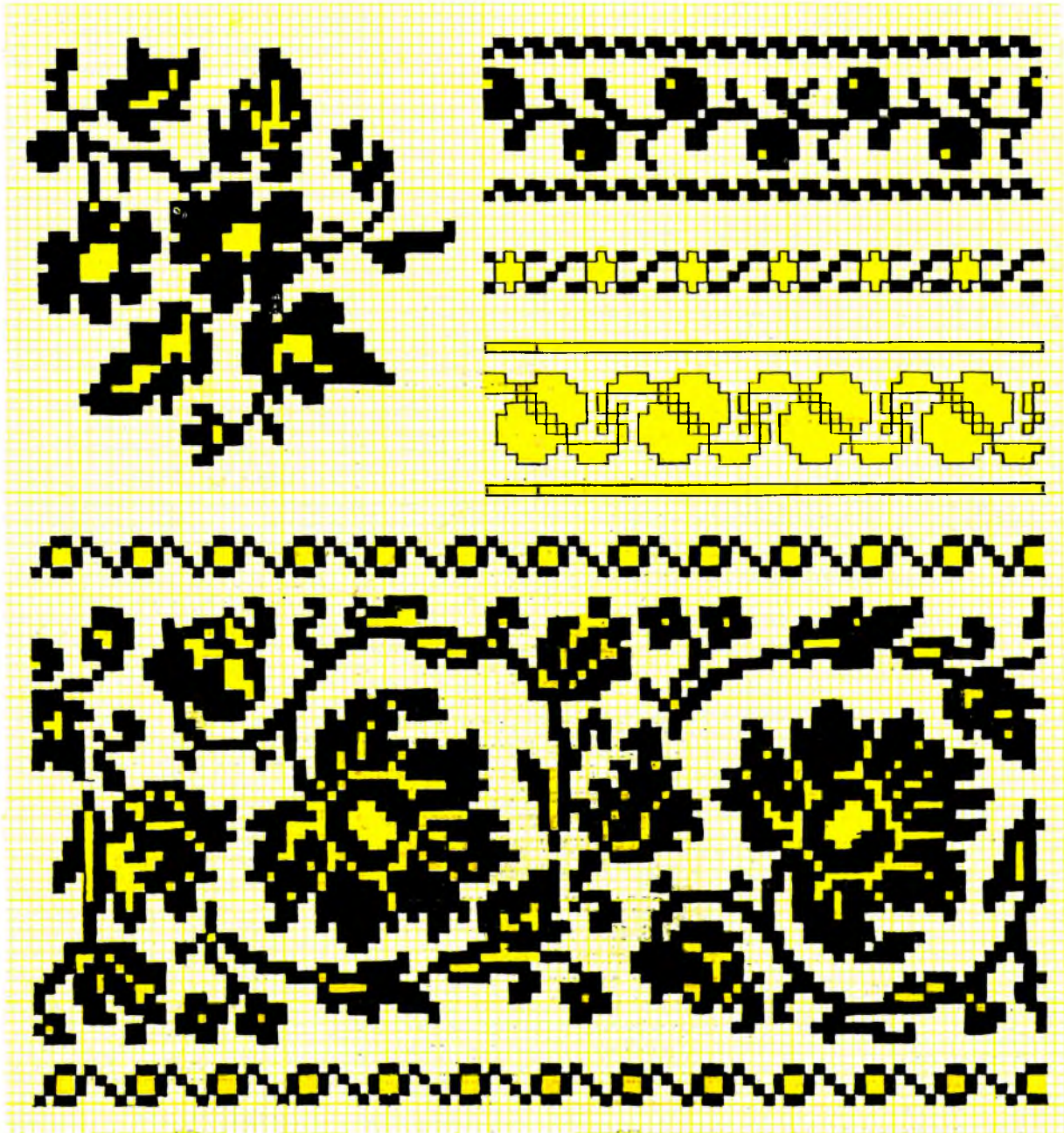
З кінцем біжучого року підготовляємось до вибору молодого таланту за 1968 р. Прохаємо розглянутись між молодим жіноцтвом Вашої околиці! Молоді жінки, що проявились у ділянці мистецтва, літератури, професійної чи громадської праці або науки — можуть стати нашим молодим талантом 1968 року. Прохаємо присилати Ваші пропозиції з життєписом!

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

Увага!

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 6, ст. 8 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночої сорочки з Чернігівщини

Взори: ч. 1 з полика, ч. 3, 4 обшивка і рукав, ч. 5 одскочка з рукава. Взір ч. 2 з Поділля.